

POMPILIU SFERA

URMAȘII LUI HAM

Fiul blestemat al lui Noe

Bachantele și festivitatea lui Bachus

Zeul Pan – zeul adorat de masoni

URMASII LUI HAM

FIUL BLESTEMAT AL LUI NOE

„Acolo unde se termină prostia umană,
începe Înțelepciunea lui Dumnezeu !”
Pompiliu Sfera

Capitolul I

Îngerii veghetori și uriașii

Leviatanul

Iov cap 41:

1. „Poți tu să prinzi Leviatanul cu undița
S-au să-i legi limba cu o funie ? (Ps. 104.26, Isa.27.1.)
2. Li vei putea petrece papura prin nări?
s-au să-i străpungi cu un cârlig falca?
3. Îți va face el multe rugăminți?
Îți va vorbi el cu glas dulce?
4. Va face el un legământ cu tine; ca să-ți fie el rob pe vecie?
5. Te vei juca tu cu el ca și cu o pasăre?
Îl vei lega tu ca să-ți înveselești fetele?
6. Fac pescarii negoț cu el?
Îl împart ei între negustori?
7. Îi vei acoperi pielea cu țepușe și capul cu cângi ?
8. Ridică-ți numai mâna împotriva lui, și nu-ți va mai veni gust să-l lovești.
9. Iată că ești înșelat în așteptarea ta de a-l prinde:
Numai să-l vezi și cazi la pământ !

10. *Nimeni nu este atât de îndrăzneț ca să-l întărate...*
11.
12. *Vreau să mai vorbesc iarăși de mădularele lui și de tăria lui și de frumusețea întocmirii lui.*
13. *Cine-i va putea ridica veșmântul ?
Cine va putea pătrunde între fălcile lui ?
Șirurile dinților lui cât sunt de înspăimântătoare !*
14. *Cine va putea deschide porțile gurii lui ?
Șirurile dinților lui cât sunt de înspăimântătoare !*
15. *Scuturile (solzii) lui mărețe și puternice sunt unite împreună ca într-o pecete*
16. *Se țin unul de altul și nici aerul n-ar putea trece prin ele.*
17. *Sunt ca niște frați care se îmbrățișează, se apucă și rămân nedespărțiți*
18. *Strănutările lui fac să strălucească ca lumina, ochii lui sunt ca geana zorilor.*
19. *Din gura lui țâșnesc flăcări, scapără scânteii de foc din ea.*
20. *Din nările lui iese fum, ca dintr-un vas care fierbe, ca dintr-o căldare firbinte.*
21. *Suflarea lui aprinde cărbunii și gura lui aruncă flăcări.*
22. *Tăria lui stă în grumaz și înaintea lui sare groaza.*
23. *Părțile lui cele cărnose se țin împreună, ca turnate pe el neclintite,*
24. *Inima lui este tare ca piatra, tare ca piatra de moară care stă dedesubt.*
25. *Când se scoală el tremură vitejii și spaima îi pune pe fugă.*
26. *Degeaba este lovit cu sabia, căci sulița săgeata și pavăza nu folosesc la nimic.*
27. *Pentru el fierul este ca paiul, arama ca lemnul putred.*
28. *Săgețile nu-l pun pe fugă, pietrele din praștie sunt ca pleava pentru el.*
29. *Nu vede în ghioagă decât un fir de pai și râde la șuierul săgeților.*
30. *Subt pântecelul lui sunt țepi ascuțiți:
Ai zice că este o grapă întinsă peste noroi.*
31. *Face să clocotească fundul mărilor ca un cazan și-l clatină ca pe un vas plin cu mir.*
32. *În urmă el lasă o cărare luminoasă și adâncul pare ca pletele unui bătrân,*
33. *Pe pământ nimic nu-i este stăpân, este făcut ca să nu se teamă de nimic.*
34. *Privește cu dispreț tot ce este înălțat, este împăratul celor mai mândre dobitoace”.*
(Exod 19.6. Deut.10.14. Ps.24.12.1 Cor.10.26, 28)
35. *„...iată marea cea întinsă și mare: în ea se mișcă nenumăratele viețuitoare mici și mari.*

36. *Acolo în ea umblă corăbiile și în ea este Levitanul acela pe care l-ai făcut să se joace în valurile ei”... Ps.104.25 ,26.*

Din aceste relatări biblice reiese clar existența balaurului numit Leviatan stând ascuns în adâncimile mărilor și a oceanelor. Este enorm, foarte puternic și înțelept. Însă nu poate fi vorba doar de un simplu animal acvatic, ci mai degrabă de o creatură monstruoasă, care știe a judeca și „... râde la șuieratul săgeților”, stapân peste mare și uscat „pe pamânt nimic nu-i este stapân”. Din Biblie nu se poate afla mărimea lui exactă, însă înțelegem că este enorm și imposibil de stapânit de către om. Este o fiară înfricoșătoare care nu poate fi stapânit decât de Dumnezeu.

Lucifer

Isa.14.12, 15

12. *„Cum ai căzut din cer Luceafăr strălucitor, fiu al zorilor ! Cum ai fost doborât la pământ, tu biruitor al neamurilor !...*

13. *Tu ziceai în inima ta: Mă voi sui în cer, îmi voi ridica scaunul de domnie mai presus de stelele lui Dumnezeu, voi ședea pe muntele adunării Dumnezeilor la capătul miazănoaptei:*

(Dan.8.10)

14. *Mă voi sui pe vârful norilor, voi fi ca Cel Prea Înalt.*
(2 Tes.2.4.)

15. *Dar ai fost aruncat în locuința morților, în adâncimile mormântului !”*

Isa.34.4.

„Toată oștirea cerurilor piere, cerurile sunt făcute sul ca o carte și toată oștirea lor cade, cum cade frunza de viță, cum cade frunza de smochin.”

(Eze.32.7.8 Joel 2.31, 3.15 Mat. 24.29.2 Pet. 3.10 Apoc.6.14. 6.13.)

Daniel 8.10

„S-a înălțat până la oștirea cerurilor, a doborât la pământ o parte din oștirea aceasta și din stele, și le-a călcat în picioare.”

(Apoc.12.4.)

În cea de a treia zi a Creației cel mai de seamă Cherubim, pe nume Lucifer – fiul zorilor (*Helel ben Zahar*), se plimba prin Eden, împodobit cu bijuterii

strălucitoare. Fiind unul dintre paznicii modești ai popoarelor, curând deveni îngâmfat și se voia egal lui Dumnezeu. Atunci Dumnezeu l-a înfrânt și l-a aruncat pe pământ în întuneric, sau mai bine spus în iad. În cer a avut loc la un moment dat o luptă stelară, cosmică, în care Dumnezeu l-a învins pe Lucifer și l-a aruncat în întunericul pământului. Conform tradiției tibetane această țară subpământeană are denumirea de „*Șambala*” sau „*Agarta*”. Aceeași tradiție, dar sub denumiri diferite, o împart și chinezii, mongolii, iranienii, etiopienii și popoarele băștinașe din Mexicul de astăzi...etc. Această țară subterană este imensă și cuprinde câteva milioane de locuitori conduși fiind de Regele Lumii (*Ioan 14.30*). Sunt organizați în mod ierarhic și puși la punct cu tot ceea ce se întâmplă pe pământ. Prin reprezentanții lor, influențează asupra demersului istoric al omenirii, după cum vom vedea pe parcurs.

Gen.6.6:

6. „*Când oamenii au început să se înmulțească pe pământ și li s-au născut fete și fii, fiii lui El au văzut că fetele oamenilor sunt frumoase și și-au luat neveste dintre ele.*”...Cine sunt acești fii ai lui El și ce fel de fapte au luat naștere din împreunarea lor cu fiicele oamenilor, ne spune Sfânta Scriptură în continuare: „*Urișii erau pe pământ în vremurile acelea, și chiar și după ce s-au împreunat fiii lui Dumnezeu cu fetele oamenilor și le-au născut copii: aceștia erau vitejii care au fost în vechime...*” (*Deut.2:10-11, 3:11, 1Cro.20:6-8*).

Manuscrisele de la marea Moartă, găsite în 1947 la Qumran (*Israel*), „*Cartea Jubileelor*” și „*Cartea lui Enoh*” sânt o foarte bună mărturie în vederea elucidării acestor misterioși fii ai lui El. Deși „*Cartea lui Enoh*” (*apocrif etiopean*) și „*Cartea tainelor lui Enoh*” (*apocrif slavon*), nu au fost acceptate nici de codicele ebraice nici de cele creștine, în Biblie găsim totuși referiri directe s-au indirecte ce reflectă spusele acestor cărți: *Gen.5.22-24, 6.1-7, Lev.16.8-10...etc.*

Astfel „*Cartea Jubileelor*” (*apocrif etiopean*), spune că în zilele lui Iared (*fiul lui Mihalael, al cincilea patriarh de la Adam*), îngerii Domnului au coborât pe pământ, cei numiți veghetori, spre a învăța pe odraslele oamenilor și a împlini legile și dreptatea. Aceiași carte spune și cine este conducătorul acestor îngeri: „*...Iar când fiii oamenilor s-au înmulțit, li s-au născut fiice frumoase și îmbietoare, îngerii, fiii cerurilor, le-au văzut și le-au dorit și s-au vorbit între ei:*

„*Haideți să ne alegem femei dintre ficele oamenilor și să zămislăm prunci*”, iar căpetenia lor Semyaza le-a spus: „*Mă tem că voi nu veți vrea cu adevărat să împliniți această faptă și numai eu singur voi fi răspunzător de un mare păcat*”. Dar ceilalți au răspuns: „*Să facem legământ și să ne făgăduim unii*

altora cu blestem să nu schimbăm planul acesta, ci cu adevărat să-l împlinim.
„ Apoi au jurat cu toții împreună, în total fiind 200 la număr, au coborât de pe muntele Ardispe care l-au numit *Hermon*, pentru că pe el se juraseră cu blestem (https://ro.wikipedia.org/wiki/Muntele_Hermon). Iată și numele căpeteniilor lor: Semyaza (*Azazel*), Arakib, Aramiel, Tamiel, Daniel, Ezeqiel, Asael, Satariel, Turiel, Yomeyal, Arazeyal...

Aceste căpetenii și toți ceilalți împreună își luaseră femei pământene, iar ele au zămislit și au adus pe lume pe uriașii cei puternici, a căror înălțime era de 300 de coți (**cca 137 m, la fel de lungi precum arca lui Noe**). Uriașii au înghițit toate roadele muncii omenești până când oamenii n-au mai fost în stare să-i hrănească, apoi aceștia s-au năpustit și asupra oamenilor să-i mănânce și în cele din urmă *„și-au mâncat carnea și și-au băut sângele unii altora”*.

Acești „*îngeri*”, după cum relatează cartea în continuare, i-au învățat pe oameni diferite stricăciuni, urâciuni și desfrâuri, acestea păstrându-se până în ziua de astăzi. Azazel i-a învățat pe oameni să făurească săbii, scuturi, platoșe, brățări și podoabe, precum și măiestria de-a sulemenii ochii de jur împrejur...Barachiel i-a învățat pe oameni astrologia, Armaros desfacerea farmecelor, Amiziras vrăjitoriile, iar Tamiel astronomia.

În pierzania lor oamenii au strigat și strigătul lor s-a ridicat până la ceruri. Atunci Mihael, Uriel, Rafael și Gabriel, au privit în jos din înălțimea Cerului și au văzut toată nelegiuirea săvârșită pe pământ. Cel Preaînalt, Cel Mare și Sfânt la trimis atunci pe **Asaryalyor (Sariel - <https://en.wikipedia.org/wiki/Sariel>)** la feciorul lui Lameh spunând: *„Mergi la Noe și spune-i întru numele meu și săi dezvălui secretul care vine. Căci pământul întreg va pieri, iar apele potopului cotropi vor tot ce se află pe el...Apoi învață-l cum să scape, încât urmașii săi să rămână din neam în neam”*. Apoi Domnul i-a mai poruncit lui Rafael să-l lege în lanțuri pe Azazel (Semyaza): *”Leagă-i mâinile și picioarele și aruncă-l în beznă și deschide deșertul Dudael și aruncă-l acolo...acoperă-l cu întuneric și să rămână acolo în veci, acoperă-i tot astfel fața ca el să nu vadă lumina. Și în ziua ce-a mare a judecății să fie azvârlit în jeratec”*. Mai departe Domnul îi spune lui Gabriel: *”Mergi la bastarzi și la cei blestemați și la feciorii târfelor și înlătură pe **fiii veghetorilor** dintre oameni, izgonește-i și dă-i afară, ei se vor nimici unii pe alți prin omor, căci nu vor avea zile multe”*. Lui Mihael Domnul îi grăi: *„Mergi și pune în lanțuri pe Semyaza și tovarăși săi care s-au împreunat cu femeile spre a se întina cu ele în toata necurăția lor și după ce vor privi cum toate odraslele lor vor fi ucise (prin potop), și după ce vor vedea nimicirea celor îndrăciți, pune-i în lanțuri pentru 70 de vârste, în măruntaiele pământului, până în ziua judecății lor și până la sfârșitul lor, până când se va sfârși judecata de apoi”*.

Eroii civilizatori și potopul lui Noe

Din încheierea celor expuse până în prezent, se poate constata că seminția uriașilor, a fost distrusa prin potopul din vremea lui Noe. În schimb nu s-a întâmplat așa ! În continuare voi descrie felul prin care seminția diavolului a supraviețuit cataclismului diluvian și felul cum s-a propagat și menținut până în zilele noastre. Voi încerca cu ajutorul mitologismelor, a legendelor și a datelor informative de care dispun, să demasc în mod mozaic tainele luciferice a urmașilor lui Ham, fiul blestemat al lui Noe (*Gen.9.20-27*).

Miturile diluviene sunt printre cele mai răspândite, nelipsind de pe nici un continent al planetei noastre. *J.G.Frazer* a clasificat existența a peste 200 de mituri diluviene, dar se pare că există mult mai multe. Printre cele mai cunoscute sunt: „*Potopul biblic al lui Noe*”, „*poemul lui Ghilgames*”, „*Popul Vuh*”, „*mitul lui Athrahasis*”, „*Deucalion*”, apoi mituri africane despre potop, polinesiene, mitul lui Manu (*Rig Veda*)...

Eroii civilizatori (*veghetori*), apar de asemenea în mai toate mitologiile lumii, de la greci și traci până la hinduși, tibetani, chinezi...Semnificative în mod aparte pentru studiul nostru sunt în schimb mitologismele greco-romane, pe care le voi descrie mai târziu în această carte.

În *Budism* ca spirite supranaturale apar forțele titanice *Deva* și *Asura*, care au trăit cândva în lumea de sus, în cer. *Mara* este un alt personaj de care se spune că s-ar fi confruntat cu Budha, împotriva căruia a folosit arma așa numită „*Ciakkavudha*”, probabil un disc ce avea capacitatea de a reteza un întreg munte. Similare legende găsim și în hinduism, doar că eroii sunt denumiți altfel: *Viavarupa*, *Agni*, *Shiva*...

Zoroastrismul, pleacă de la concepția că Dumnezeu este personificarea binelui, pe când răul este cel care provoacă dezastre, dezamăgiri, necazuri, sărăcie. Diavolul este cunoscut sub denumirea de *Ahriman*, făcând totul contrar lui *Ormuzd*, fiind totodată și dușmanul primordial al omului, pe care-l aduce la o stare explorabilă. Înfrângerea demonului va veni odată cu buna credință, încredințată prorocului *Zaratustra* (*Zoroastru*). Lupta dintre bine și rău va dura 3000 de ani și va lua sfârșit printr-o ultimă mare bătălie, care va avea loc odată ce marele și înfiorătorul șarpe va stăpâni lumea și o va pustii. Atuci sămânța zoroastră va zămisli fecioara scăldată în lac. Aceasta va da naștere salvatorului numit *Saoahyans*, care va învia morții și va face judecata de apoi, iar cei fără de lege vor fi aruncați în iad. Forțele celestre și cele demonice vor lupta până la capăt, când răul va fi învins definitiv.

Balansări reciproce dintre figurinele cu contură demonică și ilustrele

picturi dragonice de pe vasele de porțelan sunt o dovadă incontestabilă a existenței demonolatrice în artizanatul chinez. Legenda „*Shan Hai Ching*” descrie pe monstrul *Kung Kung* a cărui tendință era de al cucerii pe regele *Jao*. Fapt pe care nu i-a reușit. În lupta sa crâncenă străpunge cornul său în muntele *Pu Chou*, care se crapă în două. Din această despicătură se produc inundații de proporții diluviene.

Han Fei Tzu (*filozof chinez, veacul III î.Hr.*) spune că în era în care pe pământ au fost multe fiare și oameni puțini, au apărut unii profeți care i-au învățat pe oameni să-și ridice locuințe, să stăpânească focul, declarându-se drept stăpâni. Un alt text spune că zeul *Huang Di* l-a însărcinat *Zhong Li* să rupă legătura dintre cer și pământ, ca dezmațul zeilor să înceteze. Totodată acești zei au fost și asupritorii ai oamenilor.

Pe vremea lui *Yao* s-a petrecut un potop de ape, care a inundat toată lumea sub cerească. Pretutindeni începură apoi să înflorească ierburile și copacii și flori minunate. Fiarele se înmulțiseră foarte repede iar grânele nu se puteau coace. Fiarele și păsările îi puneau pe fugă pe oameni, iar urmele păsărilor și animalelor împeștriseră toată China. Tot pe vremea lui *Yao* apele și-au întors cursul potopind țara în întregime. Pretutindeni se sălășluiseră șerpi și dragoni, astfel că oamenii nu mai găseau loc de trai. Cei care trăiau în văi își împleteau cuiburi iar cei de pe munți se aciuau prin peșteri (*Meng Tze-sec II î.Hr.*).

În timp ce *Yui* domolea inundațiile, dragonul sacru trăgea dungii pe pământ cu coada, făcând căi de scurgere a puhoaielor (*Wang-Yi, „Comentarii la întrebări către cer”*).

Din aceste texte reiese în evidență că demonii și dragonii scăpați de potop își continuă existența. Deși reduși drastic din punct de vedere numeric, ei totuși supraviețuiesc cutreerând pământul în căutarea locului potrivit de trai. Fiind totul acoperit de ape, ei penetrează grote și caverne subterane, acestea fiind singurul lor refugiu.

Cel mai răspândit mit mesopotamian (*sumerian*) se referă la potopul pe care l-au trăit zeii pentru a nimici viața pe pământ. Patru zeități sumeriene au contribuit la premeditarea potopului: *Anu, Enlil, Ninurtu și Ennugia*, iar cel de-al cincilea numit *Ea* a fost cel care l-a avertizat pe *Utnapiștim* spunându-i să-și construiască o corabie, ca el și familia sa să fie salvați. *Utnapiștim* construiește arca după măsurile primite de la *Ea* și se aprovizionează cu toate alimentele necesare. Isprăviind toate cele, intră cu familia sa și câteva dobitoace în corabie, iar după scurt timp începe potopul. Dezastruosul potop, care a durat 7 zile i-a înspăimântat chiar și pe zei. După ce apele s-au mai liniștit, eroul nostru dă drumul unui porumbel, apoi unei rândunici, care în schimb se vor întoarce. La ce-a de a treia încercare, corbul eliberat nu se mai întoarce, dând de înțeles

că a găsit uscatul. În final corabia acostează pe vârful unui munte.

La Tell el Amarna (*Egipt*) a fost scos la lumină mitul eroului *Adapu*, căruia zeii i-au oferit veșnicia, dar care la rândul său a refuzat-o. Zeul *Ea*, căruia i se mai spune și „*Profetul din Erida*”, l-a ademenit pe *Adapu*, sfătuindu-l ca la momentul potrivit când zeul superior *Anu* îl va chema înaintea sa să-i ofere pâinea și apa vieții, să refuze a le primi, sub pretextul că acestea ar însemna moartea. Să accepte doar haina și uleiul pentru ungere. *Adapu* copleșit de înșelăciunea lui *Ea*, respinge oferta lui *Anu* spre surprinderea acestuia, fiind astfel întors pe pământ.

Oare nu în mod identic Biblia spune că șarpele a ademenit-o pe *Eva*? Iar după spusele cunoscutului mitolog Mircea Eliade „*în zorii istoriei sale religia sumeriană se dovedește a fi deja veche*”, sau „*din ce-a mai veche antichitate însemnul caracteristic al ființelor (în Sumer) era o tiara cu doua coarne*” (*Istoria credințelor și ideilor religioase – M.Eliade*).

Cine pot fi acești sumerieni, popor atât de arhaic și misterios dar cu o cultură atât de bine încheată ? De unde provin ei ?

Istoria spune că sumerienii se așează în regiunea *Mesopotamiană* cam pe la sfârșitul mileniului al III-lea. Tot pe la aceeași dată, mai apare un popor la fel de misterios, cel al *ugariților*, considerați fiind ca primi strămoși ai semitiilor. Urmând modelul biblic îi putem numi *Cannanieni*. Din sinteza acestor două culturi i-a naștere mult cunoscutul mit al lui „*Baal*”, la a cărui adresă Sfânta Scriptură ne îndrumază de atâtea ori ca fiind permanentul adversar al lui Dumnezeu (*Ex.32, Num.25, Deut 4.3*).

Mitologismele „*Baal-Hadad*” se vor răspândi pe întregul cuprins al semilunii fertile și nu numai, sub diferite denumiri: *Belial*, *Beliar* la sumerieni și akkadieni, *Baal* sau *Bel* la cananiți, *Iștar* la babilonieni, *Aștarta* la fenicieni, iar după autorul Robert Grevis, regele *Belus* la grecii din Peloponez (*Arcadia*) este unul și același cu *Baal-Belial* al Vechiului Testament. *Baal-Hadad* sau *Haddu* mai este numit și prințul, stăpânul pământului, puternicul, suveranul, iar alături de el prezent este și *Yam*, prințul mării sau al adâncurilor precum și *Mot* (*moartea*). Nu ași fi complet dacă nu ași analoga încă o dată pe *Baal-Hadad* (*Haddu*), cu *Hades*, zeul sau stăpânul infernului din bine cunoscuta mitologie greacă.

Yam este prezent în același timp ca zeu și demon, monstru sub acvatic și dragon cu 7 capete, principe și epitanie a apelor sub terane. Același *Baal* (*Beliar*) în Testamentul lui Veniamin (*apocrif*) este descris ca demon cu 7 simboluri: Vărsarea de sânge, ruina, tribulația (*necaz*), exilul, murdăria sufletească, panica și distrugerea. Tot *Beliar* sau *Belial* este și demonul care contribuie la exterminarea seminției lui Veniamin (*Jud.19.22*).

Cosmogonia orașului Heliopolis (*Egipt*) a fost cea mai răspândită din această țară. Aici se dezvoltă mitul lui „*Geba*” zeul pământului, analog cu *Gea* la greci,

din care se naște *Oziris* (zeul vegetației și lumi subterane), fiind considerat zeu rege cu atribuții omenești și conducător înțelept care contribuie la dezvoltarea agriculturii, meșteșugăritului și a emancipării științifice. Oricare rege conform obiceiurilor băștinașe după moarte devenea un *Oziris*. Mai mult de cât atât, el este descris ca rege uman, întemeietor al civilizației egiptene, dar nu este cunoscut dacă *Oziris* ar fi fost un rege oarecare, un muritor de rând sau zeu. Unii cercetători consideră că *Oziris* și *Horus* (succesorul său) au fost căpetenii a două grupuri migratoare, care s-au stabilit în Egipt în perioada pre dinastică (3100-2686 î.Hr.).

Cine poate fi acest erou civilizator ?

Oziris și cu *Hermes* (*Trismegistus*), *Armis* (*la geti*), sunt unu și același. Ambii sunt zei-eroi civilizatori, zei ai întinericului, reprezentați prin aripi deasupra capului sub formă de coarne de taur și după cum vom observa în continuare, ambii provin din aceeași regiune.

Hermes mai este numit și *Cyllenius*, de la muntele *Cyllen* din regiunea *Arcadia* din Peloponez-Grecia, unde se naște din adulterul lui *Zeus* cu *Maia* (fiica lui *Atlas* și *Pleione*). Arcadienii s-au stabilit în Peloponez venind din est, adică de pe Cipru, Creta și Fenicia. Cei mai mulți probabil au venit din Fenicia, aceștia fiind bine cunoscuți ca foarte buni navigatori. În timpul minoiticului mijlociu, cretani utilizau o scriere hieroglică urmată de o scriere lineară (1700 î.Hr.), ambele fiind până în prezent nedescifrate. Insula fiind colonizată de către migrațiunile venite din sud și est.

Din legenda lui *Oziris* aflăm că acesta o lasă pe nevasta sa *Isis* la cârma țării, timp în care el merge să aducă civilizația popoarelor barbare. În acest timp *Seth*, fratele său și soțul zeiței *Nefthali*, pregătesc un complot pentru al ucide pe *Oziris*. După revenirea eroului dintre popoare plin de glorie, este întâmpinat de fratele său *Seth* care îl invită la ospăț. *Seth* aduce o cutie lucrată cu multă măiestrie și împodobită fermecător, promițând-o aceluia care va putea să intre în ea. Toți au încercat însă nu reușește decât *Oziris* fiindcă era construită exact după mărimea capului său. În momentul acela *Seth* se repede fulgerător și-l închide pe fratele său în cutie, pe care apoi o azvârle în Nil. *Isis* fiind adânc îndurerată, pleacă în căutarea soțului. După multe stăruințe și peripeții, ea reușește să găsească cutia și trupul lui *Oziris* dus de valurile mării pe coastele orașului fenician *Biblos*.

În acest fel orașul fenician *Biblos* devine punctul comun a celor două zeități civilizatoare, *Oziris* și *Hermes*. Dacă acești doi zei civilizatori-veghetori sunt de origine de pe aceleași meleaguri cananite, ne putem pune întrebarea, nu sunt ei una și aceiași cu *Baal-Hadad*, *Beliar*, *Pan*, *Bachus*, *Appolon*, *Saturnus*...care după cum vom vedea în continuare au aceleași sau asemănătoare îndeletniciri !

„Israel locuia în Sitim și poporul a început să se dea la curvie cu fetele lui Moab. Ele au poftit poporul la jertfele dumnezeilor lor și poporul a mâncat și s-a închinat până la pământ înaintea dumnezeilor lor (Num.25.1-3)”. Israel s-a alipit de *Baal-Peor* și Domnul s-a aprins de mânie împotriva lui Israel.

Zeul cel mai răspândit de pe meleagurile babilono-asiriene, cunoscut din Biblie sub numele de *Baal* sau *Moloh*, este dușmanul cel mai frecvent al lui Israel. Acest cult religios care a pornit din Sumer (*Acadia*), sa răspândit în mod impresionabil nu numai în Mesopotamia, cuibul civilizațiilor antice timpurii, ci s-a răspândit și în Egipt, Grecia, Tracia precum și în tot restul Europei. Cu avansarea elenismului și a Imperiului Roman, aceste culte păgâne vor ajunge la apogeu, iar Creștinismul va avea de luptat până în zilele noastre împotriva acestui cancer abominabil numit *Belial* (*Semyaza*), sau mai bine spus diavol. Așa numitul Gnosticism, va căuta fără indulgență a se opune Creștinismului timpuriu, iar erezia care a umbrat întreg Eviul Mediu, nu a încetat să existe. Vechiul șarpe fiind încontinuu pe urmele Dreptei Credințe.

Baal-Moloh este reprezentat sub formă de om având cap de taur, iar statuia lui din bronz este goală în interior. Brațele sale sunt întinse și puțin aplecate, având menirea de-a primi victimile oferite. După spusele unui rabin, victimile așezate pe brațele idolului, erau ridicate spre cer iar apoi îndemnate să intre în cavitatea de deasupra statuii, ce era înroșită de focul care ardea. Victimile erau adesea nu numai animale domestice, ci și oameni și chiar copii. Pentru ca țipetele celor executați să se amortizeze, preoții exersau în jurul statuii mari zgomote cu tobe și alte instrumente muzicale. După spusele unor cercetători, pântecul idolului avea 7 cavități interioare, în care se introducea pe rând câte o victimă: Copil, oie, berbec, vițel, taur...

În continuare vom vedea asemănarea panteonului mesopotamian cu cel egiptean și grecesc. Eroii civilizatori-veghetori, descriși în cartea lui Enoh, apar atât în Mesopotamia, Tracia, Grecia, Egipt, Italia, cât și în tot restul european. Nu ași exagera dacă ași spune chiar și pe întreaga Terra.

Voi încerca acum o mică recapitulare:

După spusele lui *Werner Keller*, în cartea „*Și Biblia avea totuși dreptate*”, carte care de altfel se bazează pe cele mai amănunțite cercetări arheologice, potopul ar fi avut loc pe la anul 4000 î.Hr. Noe care a trăit probabil prin apropierea străvechiului oraș *Ur*, construiește arca conform poruncilor primite de la Dumnezeu, iar fluxul maritim și vântul care bătea din regiunea golfului, spre nord-est, împinge arca spre înălțimile muntelui Ararat. „Poemul lui Ghilgameș” descoperit printre ruinile bibliotecii lui Assurbanipal (*sec. VII î.Hr.*), descrie cu precizie poziția muntelui Nisir (*Ararat*) ca fiind așezat între Tigru și cursul inferior al râului Zab. Tocmai aici munții Curdistanelui (*de azi*), se înalță

considerabil în mod magnific. Araratul este așezat în estul Turciei, la granița cu Armenia și Iran. Vârful său este acoperit tot timpul anului cu zăpadă, atingând înălțimea de 5156 metri.

„Zei înspăimântați de potop se refugiază spre cer, acolo unde zeul Anu își are adăpost. Înainte de-a intra, zeii se poclonesc și se înjosesc ca niște câini. Înspăimântați de ceea ce se întâmplă, ei își plâng nenorocirea”. Cu aceste frumoase stihuri, Homer descrie cele întâmplate.

După potop, Ham fiul cel blestemat de Noe (*Gen.9.25*), precum și urmașii săi se așează peste ținuturile fertile ale Mesopotamiei. Din acești fii ai lui Ham, își trag originea multe popoare amintite de Vechiul Testament: Cananiții, acadienii (*Acad*), amoriții, fenicienii, hetii (*Het fiul lui Canan*), babiloniții, filistenii, asirienii, sodomiiții (*Gen.10.6-20*) de care vom aminti pe parcurs. Punctul nostru de studiu vor fi **amoriții**, popor misterios și puțin cunoscut de istorie, din care își trag originea unele seminții ale uriașilor, cum ar fi regele *Og* din *Basan* descris de Biblie (*Deut.4.47-48*).

Perioada post-diluviană

Țara lui Og

Împrejurările și condițiile bune de trai fac ca în perioada post-diluviană Mesopotamia să fie din nou populată.

Hamiții (*urmași ai lui Ham*), reclădesc orașul *Ur-Hur* pe la anii 3500 î.Hr. în valea râului Eufrat, în sudul Babilonului, unde recent au fost descoperite cele mai vechi urme ale civilizației.

Locuitorii din *Ur* trăiau în case confortabile, construite din cărămidă, prevăzute cu bucătării, dormitoare, camere de oaspeți, camere individuale. Casele erau zidite cu unu sau două etaje, cu 13-14 camere. Comfortul și luxul erau întâlnite pretutindeni, iar prosperitatea vieții social-economice era în floare. La fel s-ar putea spune și despre desfrâu. Cultul lui *Baal*, adulterele, bacantele își încep și ele noua lor istorie. Valul noilor stricăciuni a oamenilor încep odată cu domnirea lui *Nimrod* (*de statură uriașă*), care întemeiază orașul și construiește *Turnul Babel* (*Gen.9,10, cap.II*).

Pe la anul 2000 î.Hr. după ce patriarhul biblic Avram pleacă din *Ur* (*Gen.12*), un popor nomad venit din pustie, va ataca aceste ținuturi fertile. Aceștia sunt **amoriții**, cu care după spusele biblice, Avram va întocmi legături temporare de pace ridicând apoi Domnului un altar la Mamre (*Gen.13.18, 14.13*). Din Vechiul Testament aflăm că acest popor ai amoriților erau „*cât*

cedri de înalți și tari ca stejarii” (Amos 2.9). *Amoriții* sunt fără îndoială neam ai uriașilor (Num.13.22, 28,32,33), din care se trăgeau *fiii lui Anac*, precum și *refaimiții*, a căror rege ajunge *Og din Basan* (Deut.4.47,48). Tot ei sunt cei care l-au răpit pe Lot, fiul fratelui lui Avram (Gen.14.5,6). *Horiții* de asemenea au legături cu uriașii, trăind pe muntele *Hermon (Seir)*, ca și aceștia fiind aliați ai *refaimiților* în lupta dusă împotriva lui *Chedorlaomer*, cu care va lupta mai târziu și Avram pentru dezrobirea lui Lot (Gen.14.6). După părerile mele, atât *horiții* cât și *amoriții* își trag originea de la orașul *Ur, Hur* sau *Hor*. În istorie este evidențiat faptul că la anul 1750 î.Hr. se întemeiază regatul amorit *Mari*, în nord-vestul Mesopotamiei, iar în anul 1675 î.Hr. în jurul golfului Persic se întemeiază prima dinastie a *Țării Mării*, devenită o adversară periculoasă a Babilonului. Tot în nord-vestul Mesopotamiei pe la anul 1600 î.Hr. se constituie statul mitanilor, numiți și *Huriți*. Conform istoriei, ei ar fi de origine indo-europeană, băștinași ai regiunii mării Caspice. Dacă ar fi fost așa, atunci de ce orașul *Ur* sau *Hur* și poporul *hurit* au acest radical de nume atât de identic ? Sau cum se face că aceștia deja la anul 1460 î.Hr. în timpul domniei lui Saushshatar se situează în fruntea coaliției îndreptate împotriva faraonului Tutmosis al III-lea ? Cum de băștinașii care fiind la un nivel foarte înaintat din toate punctele de vedere, nu s-au aliat împotriva invadatorilor mitani, mai primitivi ?

Încă o dată, istoria în mod confuz spune că pe la anul 2000 î.Hr. alte triburi indo-europene, *hitiții* se stabilesc în Asia Mică, pe podișul Anatoliei asimilând populația pre-indo-europeană *hatti*. La 1200 î.Hr. poporul *Mari*, de data aceasta sub numele de *filistenii*, dau o lovitură de prăbușire statului *Hitit*, nimicindu-l definitiv.

După reconstituirea mea, întâmplările s-au putut desfășura în următorul fel: Învinși de către Israel condus de Moise și Ioșua (1200-1100 î.Hr.), *cananiții*, dar mai bine spus, *filistenii-huriții*, migrează spre nord-vest, Fenicia, unde-i atacă și-i nimicesc pe *hitiți*. Ieșind învingători în primele lupte, filistenii continuă să cucerească pe rând orașele feniciene: *Ugarit, Arados, Sidon*. Punând mâna pe bogății considerabile și pe o flotă maritimă bine întreținută, ei se îndreaptă spre coastele insulei Cipru și Creta, pe care de asemenea le cuceresc și le colonizează. Istoria cunoscând această cucerire ca „*invazia dorienilor*”.

Urmașii lui Ham, fiul blestemat al lui Noe, după potop se stabilesc și repopulează regiunea fertilă a Mesopotamiei. Aici prin relațiile lor cu *Baal (Beliar)* dau naștere uriașilor *amoriți*. Ei se năpustesc asupra fraților lor *huriți*, care trăiau în liniște și pace, pentru a le nimici casele și orașele, pentru a le viola femeile, a distruge, a devasta și a vărsa sânge nevinovat și a se desfăta în bogățiile inestimabile ale Babilonului. ***Uriașii amoriți***, despre care se spune că

ar fi venit din pustie, sunt mai de grabă veniți din arterele și cavernele subterane ale *Agartei (Shambalei)*. Este bine cunoscut că în valea superioară a Iordanului în apropiere de *Basan*, există până în ziua de azi cratere de vulcani stinși. Tăblițele cuneiforme găsite pe aceste meleaguri scot la iveală cuvintele preotului fenician *Sanchuniathon* : „*Valea Sidimului s-a scufundat devenind un lac fără viață, simbol al pedepsei și morții păcătosului*”. Valea Sidimului, Sodoma și Gomora s-au prăbușit undeva în jurul anului 1900 î.Hr. Distrugerea fiind produsă de un mare cutremur de pământ însoțit de explozii de gaze naturale, fulgere, incendii. Acest teren este pro-seismic și schimbător. Conform unor cercetări mai recente, aici există o enormă venă subterană, care se pare că leagă pustiul Neghev cu îndepărtata Indie și Tibet. Aceasta și plus faptul că zeitatea supremă a poporului *Mari* este *Baal-Hadad* și *Yam*, sunt mărturiile care nu pot fi desconsiderate.

Basanul lui Og

„Ne-am întors și ne-am suit pe drumul care duce la Basan. Og împăratul Basanului ne-a ieșit înainte cu tot poporul lui, ca să lupte împotriva noastră la Edrei. Domnul mi-a zis : Nu te teme de el; căci îl dau pe mâinile tale, pe el și tot poporul lui. Să te porți cu el cum te-ai purtat cu Sihon, împăratul amoriiților, care locuia la Hesbon. Și Moise a bătut și a luat toate 60 de cetăți ale lui Og și n-a lăsat să scape nic unul din tot ținutul Agrob, împărăția lui Og din Basan. Israeliiții au ocupat întreg ținutul din dreapta râului Iordan, de la pârâul Arnon, până la muntele Hermon (vezi cartea lui Enoh), tot Galadul și tot Basanul, până la Salca și Edrei, precum și toate cetățile din câmpie” (Deut.3). Og era ultimul din neamul refaimiților uriași „iar patul lui un pat de fier este la Raba, cetatea copiilor lui Amon. Lungimea lui este de 9 coți și lățimea de 4 coți, după cotul unui om” (Deut.3.11).

Ținutul *Agrob* și *Basanul* era ținutul populat de *refaimiți*, fiind mărginit cu cel al *gheșuriților* și *maacaților*, de origine filisteni (*Gen.26.1*). Ei nu vor fi izgoniți din Canan, ci pământurile lor vor rămâne în locul leviților (*Levi*), care fiind preoți conform spuselor biblice, nu vor avea voie să fie posesori de pământuri (*Ioș.13.13*).

Gheșuriții sunt după părerea mea aceiași cu *ghirasiții*, filisteni lui *Abimelac* (*Gen.26.1*).

Biblia ne mai acordă și alte informații în privința uriașilor, precum că cetățile lui *Og* aveau ziduri și zăvoare de aramă (*1 Împ.4.13*), iar psalmul 29.5,6,

spune: „Și Libanul și Sirionul (Hermon) sar ca niște pui de bivoli”.

În moștenire țara Basanului au primit-o fiii lui Manase până la *Baal-Hermon* și *Senir*, precum și muntele *Hermon*. Dumnezeu dă binecuvântare pentru viață și veșnicie lui Israel. În acest fel, prin intermediul lui Israel, Dumnezeu va îndrepta nelegiuirea îngerilor veghetori ai lui *Semyaza*, care s-au jurat pe muntele Hermon să se împrune cu ficele oamenilor (*vezi cartea lui Enoh*).

Dar oare chiar toți uriașii să fie fost exterminați de Israel ? Se pare că nu. Din cartea lui Ioșua se pot afla următoarele: „...toată împărăția lui *Og din Basan*, care domnea în *Aștarot* și *Edrei* și care era singura rămășiță a refaimiților. *Moise a bătut pe acești împărați și i-a izgonit*” (*Ioș.13.13*).

Ce se întâmpla cu cei *izgoniți* ? Rămășița *gheșuriților* și *maacatiților* cum am văzut mai sus, sunt de origine filistenii, denumirea având-o de la orașul *Gherar*, fiii lui Canan, fiul lui Ham (*Gen.10.19*).

Victoria lui Moise asupra Basanului și a lui Ioșua asupra Cananului, nu va nimici îndeplin seminția lui *Azazel-Semyaza*. Acesta precum șarpele își schimbă pielea, se va metamorfoza într-o altă specie mult mai veninoasă și mai eficace decât cea a uriașilor.

Popoarele care au supraviețuit cuceririi

Cananului de Israel

Vechiul Testament ne arată care dintre popoarele cananite au supraviețuit cuceririlor israelite, menținându-se în continuare.

Gabaoniții (*heviți*), anachimii (*filistenii*), gheșuriții, maacatiții (*filistenii*), iebusiții (*amoriți*).

Gabaoniții a căror cetăți erau: Gabaon, Chefira, Beerot, Chiriat-Iearim, rămân ca rămășiță a amoriților (*Ioș.9.1-2, Sam.21.1-2*).

Anachimii au rămas la Gaza și Așdod (*Ioș.11.22,13.2-3*).

Gheșuriții și maacatiții au rămas în locul leviților la Gat (*Ioș.13.13, 13.2, 1Împ.2.39*).

Iebusiții au persistat la Ierusalim (*Eze.16.3, Ioș.15.63, Jud.1.21, 19.10.12*).

Dintre semințiile lui Israel, care n-au izgonit pe cananiți sunt:

Efraim și Manase, care n-au izgonit pe cananiții din Ghezer, Ielam, Dor, En-Dor, Taanac, Meghido și Bet-Șean (*Ioș.16.10, Jud.1.29*).

Zabulon, n-a izgonit pe cananiții din Nahalol, Așer, pe cei din Sidon, Ahab, Aczib, Helba, Afic, Rehob (*Jud.1.30,31*).

Neftali, îi lasă în viață pe cei din Bet-Şemeş și Bet-Anat (*Jud.1.33*). Amoriți au mai rămas și la Har-Heres, Aialon, Şaalebin, precum și cinci domnitori ai filistenilor care locuiau pe muntele Libanului, de la Baal-Hermon până la intrarea Hamatului (*Jud.1.35-36, 3.3,6*). Așer nu izgonește pe cananiții din Rehob (*Țoba*), cu toate că aici se așezară preoții din familia lui Aron, fratele lui Moise (*Ios.21.30,31*). David l-a bătut pe Hadarezer (*Hadaezer*), când acesta a plecat să-și așeze iarăși stăpânirea peste râul Eufrat. *Hadarezer* pare a fi un urmaș al lui *Cușan-Rișetaim* (*Jud.1.31-32, 3.8, Ios.21.30-31*). Din aceste amănunte putem ajunge la concluzia că popoarele ce odată stăpâneau Mesopotamia, s-au așezat apoi în Canan. *Hadarezer* este de origine sirian, iar Psalmul 60 a cărui titlu amintește de sirienii din Țoba și cei din Mesopotamia, este o bună dovadă a **originii mesopotamiene a sirienilor**. O altă dovadă mai poate fi și cetatea din apropiere de Rehob pe nume Hamon (*Ham-on*), ce amintește iarăși de Ham fiul lui Noe (*Ios.19.28-30*).

Pe vremea lui Avram, Domnul îi spune acestuia: „*Seminției tale dau țara aceasta, de la râul Egiptului, până la râul cel mare, râul Eufrat și anume, țara chenizilor, a cheniziților, a CADMONIȚILOR (la care voi reveni mai târziu), a hetizilor, a ferezizilor, a refaimizilor (lui Og), a amoriților*” ...Să fie oare vreo legătură între *cadmoniții* biblici și *Cadmus*, colonizatorul descris în mitologia greacă, care va fi amintit în paginile următoare, sau să fie oare doar o simplă coincidență de nume...?

Cap II

Seminția uriașilor

Masonii liberi

În câteva manuscrise masonice timpurii Harleice, Sloane, Lansdown și Edimburgh-Kilwinning, stă scris precum că așa numita Inițiere Magică, a existat încă din timpurile de dinainte de potopul lui Noe. Membri acestei societăți secrete se spune că au fost implicați în construirea Turnului Babel. Constituția masonică de la anul 1701 d.Hr. (*nu este relatat din ce țară*), relatează că originea științei, a artelor și a vrăjitoriilor, provin dinainte de Noe.

Anume înainte de potop a existat o persoană pe nume *Lameh* (*Gen.4.17, Adam si Eva cartea II - apocrif*), care a avut două neveste. Una Adah, iar celălaltă Zillah. Prima i-a născut lui Lameh doi fii, unul pe nume *Iaball*, iar celălalt *Iuball*. Cea de-a doua soție, Zillah, i-a născut un fiu și o fică. Fiul se numea *Tubal-Cain*, iar fiica *Naamah*. Toți patru au fost întemeitori ai științelor și a magiei. Astfel Iaball ca fiind cel mai vărsnic dintre frați, a întemeiat științele geometrice, Iuball știința muzicii, cel de-al treilea frate Tubal-Cain a învățat pe oameni prelucrarea fierului, iar fiica Naamah arta țesătoriei.

Acești frați, spune manuscrisul în continuare, știind că Dumnezeu va nimici lumea au gravat în întregime știința lor pe niște plăci de piatră ca ele să poată fi găsite după potop. Una din plăci au numit-o *Marbell* ceea ce înseamnă - nu poate fi distrusă prin foc, iar cealaltă *Laturus* însemnând – nu poate fi înecată. Aceste plăci au supraviețuit cataclismului diluvian iar apoi au fost găsite de *Hermes Trismegistus*, care la rândul lui le retransmite oamenilor.

Mitologia științei masonice încearcă în mod frecvent identificarea lui Hermes (**Armis la geto-daci**) cu patriarhul biblic Enoh, însă el nu poate fi identificat decât cu Baal-Hermon. Hermes nu poate fi altul decât Semyaza sau unul dintre ei. Desigur nici cei patru frați amintiți mai sus, nu pot fi decât ceea ce și singur numele lor spune: ***Ia-Ball, Iu-Ball***, sau placa ***Mar-Bell***.

Cultul lui *Ball* sau *Bell* nu va dispărea odată cu potopul, ci va supraviețui și se va transmite în Sumer, Acadia, Egipt, Babilon, Fenicia, Tracia, Grecia, în Imperiul Roman. Inițiatii masonici sau masonii liberi le vor păstra și le vor transmite în secret sau semi secret până în zilele noastre.

Arhitecții lui Dionisie Bachus

Una dintre cele mai însemnate societăți și fraternități masonice din antichitate prin care s-a transmis așa zisa *știință hermetică* (*Hermes*), a fost *Organizația Inițiaților lui Bachus* (*Dionisius*). Constructorii dionisieni sau ocupat de ridicarea și zidirea templelor, sanctuarelor și a altor obiecte arhitecturale în Egipt, Fenicia, Grecia, Italia. Din câte sunt cunoscute ei își încep activitatea pe la anii 1000 î.Hr., ca fiind divizați în mai multe comunități, care la rândul lor au fost guvernate de așa numiții *Stăpâni* sau *Guvernanți*. Aceștia organizau anual grandioase festivaluri sacre numite *Bacanale*, care în Grecia au fost introduse din răsărit, lăsându-se cu cele mai mari excese și orgii posibile. Bachantele erau femei frumoase care se îmbrăcau în cele mai provocatoare costume, piei de tigrii și alte animale, împreunându-se cu semizei rustici (*oameni mascați*), care se reprezentau prin urechi ascuțite, pleșuvi, cu coarne de țap, cu coadă și corpul acoperit cu păr. Bărbații îmbrăcați în asemenea costume simulau pe *Satyri*,

strigând : „*Evoche-ye*”și „*Io-Bache*”. Menadele (*un fel de bachante*), mergeau alergând înaintea procesiunii despletite, pe jumătate goale, învârtind *Tyrsul* (*un baston lung prevăzut la capăt cu un fruct de brad, împletit cu viță de vie*), cu strigăte furioase și provocatoare, astfel că sfâșiau pe cei indiferenți sau pe cei ce nu voiau să participe.

Fraternitatea ***Arhitecților Dionisieni*** s-a răspândit prin întreaga Asie Mică, Egipt, Grecia, Italia, ba chiar și în India. Prin intermediul Imperiului Roman, inițiativa ajung să se răspândească prin întreaga Europă și chiar Anglia. În Grecia această organizație, care la prima vedere se arată doar o simplă adunare festivă, apare în secret ca o fratrie bine concepută, ridică temple lui Marte, Minerva, Hercules, toate în stil *Doric*. Cele mai multe sanctuare au fost clădite pe Creta, de la anii 1000-1100 î.Hr., la scurtă vreme după cucerirea Cananului de Israel.

Aceleași manuscrise amintite mai sus, susțin că masonii își trag originea tocmai din Atlantida, înecată de potop, iar supraviețuitorii marelui zeu *Pan* (*care la greci este același cu Satyri*), s-au stabilit în Egipt iar de aici în tot restul lumii. Marele *Pan* nu a pierit, iar masonii sunt o dovadă grăitoare a continuității sale. Manuscrisele susțin că marele poet și filozof persano-islamic Zelal-ud-Din a fondat *Ordinea Mevlevi* a așa zișilor *Judecători Derviși*. În acord cu canonul lor mistic pe pământ în permanență există un număr oarecare de „sfinți”, a căror rol este de-a comunica în mod direct cu zeitatea supremă. Cel ce ocupă ce-a mai înaltă poziție din Ordinea Mevlevi este numit *Axis* s-au *Qtub*, care la rândul său are încă doi membri subordonați, numiți Luptători sau Razboinici. După ce *Axis* își încheie misiunea sa pe pământ, acesta este succedat de următorul reprezentant ales dintre cei doi subordonați. Celălalte subdiviziuni în ordine ierarhică se numesc *Domni ai sufletelor* și *Directori*, care au rol de a ține supremația spirituală asupra omenirii prin intermediul Guvernatorilor, adică a regilor și voievozilor a diferitelor neamuri. Mai recent *Axis* în fraternitatea masonică este numit *Stăpânul Sufletelor* sau *Stăpânul Duhului*.

Satyrii conform legendelor mitologice greco-romane provin dintr-un fiu al zeului Mercur, pe care zeița Junona îl transformă în maimuță. Ei se reprezintă întradevăr ca niște maimuțe având părul capului zburlit, nasul turtit și lat, urechi ascuțite, coarne lungi și subțiri, iar corpul cu o coadă lungă de cal sau țap. Unii au capul pleșuv și barbă mare și ascuțită. *Satyrii* erau tovarăși nedespărțiți ai lui *Bachus*, mai ales în preajma sărbătorilor bachanale unde aveau rol de a face zgomot și dezordine. Acolo se îmbătau, jucau și cântau în neștire din flaute. *Satyrii* mai sunt cunoscuți și sub numele de *Sileni*. Cei mai bestiali dintre ei era *Paposilene*. Uneori atât *Satyri* cât și *Fanii* (*Panii*), se confundau cu *Silvanus*, zeul pădurilor și al agriculturii. *Satyrii* l-au însoțit pe

Bachus în expedițiile sale de propagandă prin Asia și în toate petrecerile sale amoroase.

Faunus după unii este fiu al lui Camentei cu Picus, vechi rege și civilizator în Latium, el însuși nepot al lui Saturn. Alții îl socot ca fiu al lui Joe cu Circeea, sau al lui Mercur. În orice caz Faunus este considerat primul legislator divin și civilizatorul popoarelor nomade. Tot el ar fi descoperit și gustul artei muzicale. A fost foarte adorat în Italia unde avea multe temple. Este reprezentat ca având coadă, picioare și urechi de țap.

Silene este educatorul și tovarășul nedespărțit al lui Bachus. Este reprezentat ca un om scurt, gros și cu burtă, având urechi, coadă și picioare de țap, cu un tirs în mână de care se sprijinea în condițiile turmentări sale veșnice. La serbări se afla în fruntea Satyrilor. Este considerat fiul lui Mercur sau Pan și al unei nymphe. Făcându-se flăcău a luat la rândul său o nymphă, cu care a dat naștere unui *Centaur* numit *Pholus*. Este adoratorul amorului excesiv, a desfrâului, al plăcerilor sexuale, a beției. Important de adăugat că Platon îl considera ca fiind imaginea unei profunde înțelepciuni ascunsă sub o formă respingătoare, ba chiar îl compară cu Socrate. Având întreprinderi amoroase cu multe nymphe, dă naștere chiar lui Apolo, în timpul domniei sale ca rege în Nyssa (*Asia*). Se spune că mormântul său s-ar găsi în Pergam (*Apoc.2,12,13*), cu toate că după o altă tradiție, când Bachus s-ar fi dus într-o expediție din India, aceasta s-ar fi retras în Arcadia. În fine ar fi avut și un templu ridicat la Elis.

Pan este zeul arcadian adorat atât în Arcadia, cât și în Atena. A luat parte conform legendei la lupta gigantilor cu Joe. Zeul adorat de masoni avea de asemenea coarne, barbă și picioare de țap. Era considerat zeul turmelor, a livezilor și dumbrăvilor.

Bachs (Dionisius) este fiu al zeului Joe, făcut din amor cu Semela, fiica lui Cadmus regele Tebei și a Harmoniei.

Important de menționat este că tatăl lui Cadmus, Agenor era rege al Feniciei, iar Cadmus plecând în căutarea surorii sale Europa, fondează Beoția (*regiune a Greciei antice*). Cuvântul beoția provine de la grecescul *boos-voos-vus*, adică bou sau taur, simbol al lui Baal. Tot în această legendă apare și șarpele lui Marte (*Apoc.2,13*). Zeița Minerva transformă dinții acestui șarpe în giganti, care deși frați, se omoară între ei, ne mai rămânând decât cinci la număr numiți *Sparti*. Aceștia la rândul lor devin fondatorii familiilor nobile tebane, fiind totodată și camarazii lui Cadmus.

Cadmus se căsătorește cu Harmonia fiica lui Marte sau Joe, a cărei nume este atât de asemănător cu muntele Hermon, pe care Semyaza și tovarăși săi s-au jurat să se împreune cu fiicele oamenilor (*vezi cartea lui Enoh*). **Din acest**

amor se naste Ilyrus, intemeietorul poporului Ilir

(<https://ro.wikipedia.org/wiki/Iliri>).

Tot legenda mitologică greacă ne mai spune precum că fondatorii Tebei, prigonii din partea Junonei, se răspândesc dealungul coastei mării Adriatice, mai precis în Iliria.

Această legendă mitologică va fi folosită de mine pentru a dovedi faptul că uriașii lui Og din Basan înfrânți de Israel părăsesc Cananul și se stabilesc un timp oarecare în Fenicia, pe care o cuceresc, iar cu ajutorul fregatelor acestora ocupă și se stabilesc în Beoția precum și în alte regiuni ale Greciei antice. Pe aceste meleaguri ei construiesc cetăți, orașe și sate, păstrându-și originea pe care o vor contura prin diverse simboluri și blazoane de familii.

Bachus este fiu al lui Joe cu Semela fiica lui Cadmus și a Harmoniei. Joe se amorozează de Semela și i se arată în întreaga lui splendoare, fiind înconjurat de un nor luminos cu sceptorul într-o mână și cu fulgerul în cealaltă. Semela copleșită de fericire se aruncă în brațele lui, dar din cauza căldurii acestuia cade moartă pe loc. Joe văzând că era însărcinată îi spintecă pântecul și scoate pruncul pe care-l protejează lângă coapsa sa timp de 9 luni.

Minos este rege și fondator al culturii cretane minoice, venit din Egipt sau Fenicia. Nivelul de dezvoltare al acestei civilizații este cu mult superioară Greciei. Minos și Pasiphaia au avut-o de fiică pe Ariadna, una din amozurile lui *Bachus*, din care după parerea mea i-a naștere poporul Arian. Pasiphaia în urma infidelității cu Neptun (*Poseidon*), dă naștere unui monstru numit Minotaur având cap de om și corp de taur – simbol al lui Baal.

Venus (Afrodita) este după părerea mea aceiași cu *Astartea* la fenicieni. După numele ei bănuiesc că a primit denumirea *Aștarotul* capitala Basanului lui Og. Conform legendei, Venus se naște din spuma mării în apropiere de insula Cytera (*Gerige*), situată pe coasta de sud a Laconiei. După o tradiție Cadmus descoperind amorul Semelei cu Joe, o închide pe aceasta gravidă într-o cutie și o aruncă în valurile mării. Marea o împinge spre o insulă a Laconiei, unde băștinașii o găsesc pe Semela moartă, dar fiica ei fiind vie o cresc cu sânguință. Insula Creta și Cipru devin apoi consacrate în întregime zeiței Venus.

Deși zeiță a frumuseții, prin ironia soartei, ea devine soția lui Vulcan care era considerat cel mai urât dintre zei fiind și șchiop. Din cauza aceasta Junona îl azvrle din cer pe pământ, în urma căreia rămâne șchiop. La greci Vulcan mai este numit și Hephaistos, zeu al focului. Câtă asemănare între această legendă și spusele biblice despre Fiul Zorilor (*Isa. 14.12*). Vulcan stăpânește arta metalurgiei și este născut ca și Hermes din adulter și se pare din aceiași părinți: Joe și Maia.

Urmașii lui Cadmus

Urmașii lui Cadmus (*de origine amorit*) se împrăștie și colonizează diferite regiuni din Europa, dând naștere mai multor popoare străvechi.

În scena piesei tragice a lui Sofocle, „*Edip la Colona*”, sau „*Edip rege*”, ca urmași ai lui Cadmus sunt amintiți: Eteoclu, Polinice, Antigona, Ismena, precum și urmașii acestora. Thersandru fiul Polinicei s-a urcat rege pe tronul lui Laius din Teba. Tebani, după spusele lui Sofocle, au avut foarte bune legături de prietenie cu Atena, Calidon (*Eneea*), Argos (*Adraste*)...iar din cauza persecuției lor din partea zeiței Junona, fiii lui Cadmus în cele din urmă părăsesc Teba și pleacă spre nord-vest în **Iliria**, unde făuresc un nou regat. Aceștia au fost : Ino, Semele, Autonoe, Agave și Polydor.

Să urmărim în continuare seminția uriașilor cadmoniți:

Ino contractează amor cu Athmas, rege al Beoției, dând naștere lui Learch și Melicerte. Din cauza implicării zeități supreme, Athmas îl omoară pe fiul său Learch, iar Ino și Melicerte se aruncă în marea Corintului fiind transformați de Neptun în zei marini, fiul sub numele de Palemon, iar mama sub numele de Leuchoteea. Despre Leuchoteea se mai spune că ar fi și fiica lui Orchamus, rege al Babilonului și al Eurinomei.

Semela va naște pe Bacus, despre care am vorbit anterior, iar Aristeu, considerat fiu al lui Bacus i-a de soție pe Autonoe, sora Semelei, dând naștere lui Acteon, marele vânător iubit de zeița Diana.

Agave (*bacantă*) se căsătorește cu *Echion*, unul din cei cinci uriași, tovarăși ai lui Cadmus, dând naștere poporului uriaș echionez.

Cea mai bună mărturie a răspândirii cadmușilor pe țărmurile Europei antice, o extragem din cunoscuta legendă mitologică *Expediția Argonauților*. Anume la Iolcos în Tesalia domnea fratele lui Athamas (*rege din Beoția*) numit Crethus (*Creta*), probabil de origine fenician, care cu soția sa Tyro, dă naștere lui Eson. Tyro în schimb a mai fost iubită și de zeul mărilor Neptun, cu care dă naștere lui Pelias. Acesta îl omoară pe fratele său Eson, luându-i tronul din Iolcos. Fiul lui Eson (*în ebraică Esau*), numit Iason, este salvat de la moarte de mama sa Alcimedea și este luat sub protecția zeiței Junona. Mai departe, legenda spune că Iason ajuns la maturitate pleacă al răzbuna pe tatăl său. Pelias se prefacă că-i oferă tronul, cu condiția ca acesta să-i aducă lâna de aur din Cholchida (*Crimeea de azi*), fapt pe care Iason îl acceptă. Peripețiile argonauților lui Iason fac ca aceștia să ajungă prin diferite părți ale Europei, Africa (*Libia*), Asia Mică...Expediția argonauților ar fi avut loc pe la anul 1250 î.Hr., cu 70 de ani înainte de războiul Troei și la scurtă vreme după cucerirea Cananului de Israel. Binențeles și în această legendă apare **Cadmus, de data aceasta sub numele de Phineu, fiul lui Agenor, având scaunul de domnie la**

Salmydesa în Tracia. El îi ajută pe argonauții lui Iason și le dă sfaturi în drumul lor spre capturarea lânii de aur. La întoarcere din Cholchida, argonauții iarăși cutreeră întreaga Europă și Africă, ajungând până la oceanul Atlantic. După moartea lui Iason, iubita sa Medeea, zboară cu un car tras de balauri înaripați până la Atena unde se căsătorește cu regele Egeu, cu care-l naște pe *Medos*. Acesta va făuri marele regat al Mezilor, ocupat și distrus de împăratul Cyrus al perșilor (50 î.Hr.).

Deși simbolică, legendă argonauților lui Iason împreună cu celălalte legende mitologice grecești, feniciene, tracice...se pot adauga la mărturiile biblice, istorice și arheologice în privința elucidării continuități seminției uriașilor cananieni. Seminția lui Nimrod, primul dintre uriași (*Gen.10.8-9, Ier.16.16, Amos 4.1-3, Ezec.39.12,16,18-20*), va ajunge până la oceanul Atlantic, iar de aici în lumea întreagă, lăsând o amprentă bine conturată asupra istoriei întregi omeniri.

Hermes Trismegistus

Cultul său era mai ales celebrat pe insula Creta, iar ca jertfe i se aduceau limbi de diferite animale. Mercur sau Hermes a mai avut un băiat din amor cu zeița Venus (*Afrodita*), care semănând cu ambii părinți a fost numit Hermafrodit. Din legătura amoroasă a lui Hermes cu Penelope (*mama lui Ulise, vezi Odiseea*), se naște zeul Pan. Hermes Trismegistus, ceea ce înseamnă de trei ori mare, este considerat inventatorul elocinței, al artelor și tuturor științelor, dar și zeu de noapte care are menirea să conducă sufletele morților la ultima lor locuință în întunericul infernului, fapt pentru care mai este numit și *Psichopompos*, adică conducător de suflete. Se naște în Arcadia (Peloponez), pe muntele Cyllen, de aceea mai are denumirea de *Cyllenius*, numire identică cu Silene (*Bachus*). La daco-geți este numit Armis de la care provine numele cetăți de scaun Sarmisegetuza (vezi articolul: Sarmisegetuza – denumire simbolică – Marcul Viteazul

<https://talcuireapocalipsa.wordpress.com/2017/10/07/sarmisegetuza-denumire-simbolica-marcu-viteazul/>).

A fost considerat cel mai mare filozof, preot și rege, o serie de cărți egiptene fiind atribuite lui. Tot în Egipt este identificat cu Tuti sau Thoth (*rege selenar și al înțelepciunii*). Alchimiști Eviului Mediu, printre care în mod special Paracelsus și masonii liberi, au denumit știința sa, *știință hermetică*. Se spune că ar fi scris cca. 20.000 de cărți, iar după alți chiar 36.000, dar care au ars

odată cu bine cunoscuta bibliotecă din Alexandria.

Una dintre cărțile lui care s-au păstrat, este intitulată „*Poimander*”. În ea autorul se descrie pe sine meditând asupra Misterului Lumii. În acest timp un dragon pe nume tot Hermes, i se arată și i se identifică acestuia ca fiind Împăratul Universului, care a creat lumea și tot ce există în ea. Această ființă supremă se credea Gândirea, care ar fi creat Cuvântul, care până atunci a stat suspendat între lumină și întuneric. De aici Cuvântul a fost eliberat de către o altă Gândire, numită Stăpânul sau Constructorul (*fiind o asociere cu arhitecții lui Bachus*)...

Această carte gnostică din rândul multor alte cărți ale gnosticismului Eviului Mediu timpuriu, este o blasfemie care prin aparența ei sofisticată, încearcă și în anumită măsură reușește să ademenească și să sustragă de la Creștinism cine știe câte suflete neândrumate.

Europa

Această zeitate-regină este pentru cercetările noastre încă o dovadă grăitoare a răspândirii *uriașilor-cananiți-cadmoniți* spre coastele europene: Creta, Peloponez, Cipru.

Europa este sora lui Cadmus și fiica regelui Agenor al Feniciei făcută cu Telephasa, ceea ce înseamnă a străluci din depărtare. O altă tradiție spune că Europa l-ar fi avut de tată pe *Tityus*, renumit gigant, care conform legendei ar fi fost lovit de zeitatea supremă cu săgeți și fulgere.

Europa fiind de o frumusețe rară, este ademenită de zeul zeilor Jupiter, care se transformă în taur (*simbol al lui Baal*), amestecându-se printr-o turmă dimprejur. Lingușindu-se pe lângă tânără îi sărută picioarele aplecându-și genunchii, iar aceasta fermecată fiind urcă pe spatele lui. Taurul fuge cu dânsa și se aruncă în mare, înotând pe insula Creta. Aici taurul își i-a forma sa naturală de zeu, o seduce pe tânără, iar aceasta succesiv dă naștere la trei fii: *Minos, Eac și Radamathe*, deveniți cei trei judecători ai infernului. Odată cu nașterea lui Minos, pe Creta i-a naștere de istorie bine cunoscuta cultură Minoică (2600-2000 î.Hr.), fiind o cultură foarte avansată și cu mult superioară Greciei. Agenor regele Feniciei și tatăl lui Cadmus și al Europei, este conform legendei, fiul zeului Neptun cu nimpha Lubyne. Reunește la rândul său diverse popoare și migrează împreună spre occident.

Această migrație a urmașilor lui Nimrod (*uriaș*) am clasificat-o ca fiind prima

migrație Minoică (2600-2000 î.Hr.), iar invazia Doriană (1200-1000 î.Hr.), ca fiind ce-a de-a doua. Legat de datele biblice, prima migrație are loc la scurt timp după evenimentul Turnului Babel, iar ce-a de-a doua, după cum am menționat ulterior, după cucerirea Cananului de către Israel (*Moise și Ioșua*).

Uriași

Tityus, de care am amintit mai sus, era gigant renumit, fiul pământului Gheea și tatăl Europei. Se spune că ar fi fost aruncat în infern de către zeitatea supremă. Stând întins cuprindea o lungime înspăimântătoare de patru pogoane de pământ. Vulturii îi sfâșiau ficatul, el fiind neputincios și legat în lanțuri de șerpi veninoși (*analog cu Prometheus*).

Iată cum mitologia greacă îi descrie pe uriași: Ființe monstruoase de mărime corporală și de mândrie neînchipuită, crezând că provin din sângele lui Uranus, căzut din cer pe pământ din roua făcută de Saturn. Alții ar fi admis că sunt făcuți de Gheea cu Tartar. *Tartarul* este descris de Homer ca fiind o regiune deosebită a infernului propriu zis, fiind situat în partea cea mai de jos la o distanță egală cu cea care se află între cer și pământ. Dacă s-ar arunca o nicovală din cer, i-ar trebui 9 zile și nopți să ajungă la pământ, iar de aici la Tartar încă pe atât. Locuința lor ar fi cu predilecție ținuturile vulcanice ale Siciliei...Ovidiu îi descrie ca pe niște ființe cu un aspect exterior înspăimântător, având părul capului de o culoare neagră foarte închisă, lungime enormă, coadă de șarpe lungă, acoperită cu solzi groși. Din cauza aceasta li se mai zice și *Serpentipedi*. După o altă relatare unii din ei ar fi fost înzestrați și cu aripi.

Giganții se mai numesc: *Titani, Ciclopi, Pheciieni, Lestrigoni*...Au fost zdrobiți de Zeus și acoperiți cu stânci enorme, împreună cu căpetenia lor *Typhaon*. Virgiliu spune că *Tartarul* este infernul zeilor și al uriașilor. Acest loc este închis cu porți de aramă. În el se intră prin Avern, se parcurge mai întâi o prăpastie dosnică și întunecoasă, de unde se ajunge la intrarea numită *Orcus*. Aici locuiește grija, tristețea, necazul, furiile, discordia și alte creaturi, unele mai feroase decât altele. De aici se ajunge la *Acheron*, fluviul cu ape murdare și mocirloase. Apoi de acolo calea se bifurcă spre dreapta către palatul lui Pluton numit *Hades (Baal-Hadad)*, iar spre stânga *Tartarul*, acesta fiind înconjurat cu trei rânduri de pereți de aramă și de râul *Phlegeton*.

Simboluri

Sphinxul este un simbol regal având cap de om și corp de leu culcat sau așezat. Uneori avea cap de berbec sau erete, fiind consacrat lui Jupiter Amon. Acești idoli din piatră situați la intrare sau în interiorul templelor și piramidelor, atât în Egipt, cât și în Grecia, serveau ca păzitori ai mormintelor, având un rol de noi necunoscut în timpul ceremoniilor secrete ale inițiaților și sărbătorilor lui Bachus, Oziris, Isis, Horus, Ra... Cel mai însemnat sphinx era cel din Memphis, având 20 de metri înălțime și 50 de metri lungime. În fața idolului era construit un templu cu 30 de trepte pentru sacrificii. În interior sau de desubt, sphinxul din Gizeh, era prevăzut cu camere secrete în care aveau acces numai inițiații și magii. În Grecia sphinxul era considerat de gen feminin înzestrat cu aripi, iar pieptul și capul cu al unei fete tinere. Sphinxul din Teba se consideră a fi consacrat lui Bachus, Marte sau Pluton, fiind totodată și simbolul familiei lui Cadmus, ceea ce destăinuie încă o dată că originea acestui rege se trage din răsărit, de pe meleagurile orientului mijlociu.

Un alt simbol atractiv pentru studiul nostru este *floarea de lotus*. Dryope, fiica râului Ladon sau a dragonului cu același nume se amorozează de Mercur, din care se naște Pan. Dânsa plimbându-se pe malul unui lac cu fiul în brațe, rupe o floare de lotus din care se scurg câteva picături de sânge. Cuprinsă de frică, dă să fugă, dar picioarele i se înlemnesc, fiind metamorfozată în floare de lotus, de unde a mai primit și denumirea de Lotis.

Floarea de lotus va fi folosită de masoni ca simbol.

Turnul Babel

În expunerile științifice este evidențiat faptul că europenii își trag originea de la Iafet fiul lui Noe, care ar fi primit în moștenire următoarele ținuturi: Gomer-Galatienii, Magog-Sciții, Madai-Mezii, Tubal-Spania, Meșeh-rușii și Tiras-tracii, pe când urmașii lui Ham ar fi primit în moștenire Africa, iar Sem Asia, orientul și Ierusalimul (*Gheorghe Băbuș, „Pelerinul Român”*).

Toate aceste expuneri la prima vedere par a fi verosimile, însă întâmplarea biblică a Turnului Babel, la cca 1000 de ani de la potop, mai precis dezbinarea limbilor (*Gen.6.*), dezbină și mărturiile genealogice ale popoarelor. Nu se poate spune cu precizie care sunt precedenții europenilor sau a altor neamuri. Totuși mărturiile redată până în prezent de această carte par a fi mult mai plauzibile,

deși poate inconvenabile din punct de vedere istoric. Este greu de acceptat faptul că dacă nu toate, atunci cel puțin 2-3 dintre popoarele străvechi, strămoși ai noștri își trag originea de la Ham, fiul blestemat al lui Noe. Blestemul lui Noe în nici un caz nu trebuie să fie un impediment în fața adevărului istoric...Cât în ceea ce-l privește pe Iafet, Scriptura nu-i acordă acestuia vreun rol mai însemnat. Importanța biblică este acordată în primul rând urmașilor lui *Sem* din care se trage poporul lui Israel, simbolic fiind reprezentați ca fii luminii și urmașii lui *Ham* ca fii întunericului. Luptele descrise de Vechiul Testament sunt purtate între aceste două entități, de la Avram și Moise, până la Hristos. Începând cu perioada Nou Testamentală, rolurile se inversează. Israel neacceptându-l pe Hristos, ca fiind fiul lui Dumnezeu, se transformă în fii ai întunericului, deschizând în felul acesta Ușa Împărației Cerului pentru popoare („*pilda celor poftiți la cină*”, *Luca 14.15-24*). Acest misticism ezoteric încrucișat sub forma cruci Sfântului Apostol Andrei (*Decussata*), sau a formulei de *ADN*, nu va lua sfârșit decât la Împreunarea de Apoi a celor două coloane opuse, când israeliții se vor creștina (*Apoc.3.7-12*).

Vechile popoare europene, tracii, grecii, romanii, celții, ilirii, care au o rădăcină și o cultură comună, în mod indirect, își trag originea din Mesopotamia.

Cananiții, după cum singur numele lor ne îndrumă, își trag originea de la Canan, fiul lui Ham (*Gen.10.6*), Acad-acadienii, iebusiții de la Ievus-Ierusalim, amoriții și girasiții de la filistenii, adică palestinieni, hamiții de la Ham (*Gen.10.6-20*). Prin urmare aceste popoare nu-și trag originea de la Iafet. Nu contest binenteles nici faptul că hamiții au fost singuri predecesori ai europenilor de azi. Pe parcursul viacurilor au avut loc diverse amestecuri de popoare și familii...însă cu predilecție susțin rolul fruntaș al cananiților în ceea ce noi azi numim cultura mesopotamică și a reconstituirii *Turnului Babel* cu Turnul European !

Turnul Babel, a fost construit prin trepte suprapuse, în stil piramidal. A fost distrus și reconstituit de mai multe ori. După moartea lui Hamurabi, hetiiții au încercat să șteargă acest edificiu de pe fața pământului. Nebucadnețar, n-a făcut decât să-l renoveze. Acest turn care trebuie să fi avut aproape 90 de metri înălțime, a fost prevăzut la vârful lui, în interior cu un pat de aur. Pe acest pat stătea de ceremonii, o tânără aleasă dintre locuitori, care era oferită demonului nocturn. Administratorii templelor-preoții din Ur (*Mesopotamia*) și până la Heliopolis și Memphis (*Egipt*), dispuneau de magazine, depozite de vânzare și chiar bănci particulare. De aici agoniseau enorme sume de bani și profitau de pe urma așa numitelor Karume, burse identice cu cele din ziua de azi.

Capitolul III

Alte argumente

La Khirbet Qumran în apropiere de marea moartă, din 1947-1956, au fost scoase la lumină mai multe manuscrise. Este vorba de 15 manuscrise aparținând profetului Isaia, alte pseudo-epigrafe biblice, „Cartea jubileelor” și apocrife atribuite lui Enoh. Comunitatea de la Qumran, de la care provin aceste manuscrise a fost *eseniană*, putând fi comparată cu cea a *zeloșilor* și a altor secte din perioada intertestamentală.

Pentru a evita corupția și desfrâul ce domina în marele orașe palestinieni, esenienii se retrag în pustii, unde își întemeiază comunități cu legi foarte stricte și morale, ducând o viață izolată.

„Geneza” (*apocrif*), este una dintre pseudo-epigrafele găsite la Qumran, care descrie o parte din perioada vieții patriarhului biblic Avram. Ceea ce ne interesează pe noi sunt următoarele: „...și m-am îndepărtat și am călătorit...până ce am ajuns la Hebron, în timpul în care acesta se construia. Acolo am stat doi ani...auzind că în Egipt este prosperitate, am mers acolo. Am ajuns la râul Karmon și am trecut cele 7 ramificații ale sale...și am trecut prin țara noastră și trecând prin țara fiilor lui Ham am intrat în Egipt”. Evident este că țara Canan prin care a trecut Avram, a fost locuită de urmașii lui Ham.

Un alt apocrif cu caracter antic și creștin este „evanghelia Sfântului Apostol Bartolomeu”, care începe cu o dramatică descriere a coborârii lui Hristos în infern, urmând eliberarea lui Adam, Iacob, Isaia și tuturor patriarhilor și dreptilor. Iisus, la cererea apostolilor săi, îl obligă pe Beliar (*diavol*) să iasă la suprafață din adâncimi fiind legat de 660 de îngerii cu lanțuri de foc. Se spune că textul acestei lucrări a fost scris sau rescris în secolul al II-lea d.Hr., păstrându-se parțial în limba greacă, latină, slavă și coptică.

„Doamne noi dorim a-l vedea (pe diavol), atunci Domnul i-a coborât de pe muntele Maslinilor și l-a îndemnat pe Mihail (arhanghelul) să sune din trâmbiță spre înălțimile Cerului. Atunci s-a cutremurat pământul și Beliar a ieșit din pământ, ținut de 660 de îngerii și legat cu lanțuri de foc. El a avea 1462 metri lungime și 36 metri lățime. Fața sa ca o lumină de foc, ochii săi ca niște cărbuni aprinși, iar din nările sale a ieșit fum greu mirositor. Gura sa era ca o stâncă șlefuită și numai o aripă de a sa era lungă de 73 de metri”.

Domnul l-a îndemnat apoi pe apostolul Bartolomeu să pună piciorul pe gâtul balaurului și să-l întrebe orice dorește. Greu îndrăznind, Apostolul în cele din urmă acceptă, punându-i întrebarea „*cine este el ?*” Balaurul înspăimântat de prezența Mântuitorului, răspunde : „*Dacă vrei să știi, eu prima dată am fost numit Satanael, ceea ce înseamnă îngerul lui Dumnezeu. Însă când am respins imaginea lui Dumnezeu (pe om), am fost numit Satan, ceea ce înseamnă îngerul iadului...Am fost primul înger făcut căci Dumnezeu când a făcut cerurile, a luat*

o mână de foc și m-a făcut pe mine cel dintâi, pe Mihael al doilea, Gabriel al treilea, Uriel, Rafael, Natanael și încă 6000 de îngeri a căror nume nu am voie să spun. Și după aceștia au mai fost făcuți un număr de îngeri: 100 de miliarde numai în primul cer, același număr în cel de-al doilea...Dacă ași fi în stare să mă eliberez de aceste lanțuri ași nimici lumea în 3 zile...Însă noi nu putem ieși afară. Noi avem slugile noastre pe pământ cărora le dăm porunci...îi trimitem să vâneze sufletele oamenilor”.

În continuare tot din gura diavolului, aflăm că îngerii săi sunt de trei feluri: de văzduh, de pământ și de infern, iar numirile lor *Mermeoth, Duth, Melioth, Haruth, Hoethra...* În cele din urmă diavolul destăinuindu-se mai adăugă: „și Dumnezeu a spus către Mihael adu-mi pământ din cele patru părți ale lumii și apă din cele patru ape ale paradisului. Când Mihail I-a adus cele cerute, El l-a făcut pe Adam în partea de răsărit...el a fost imaginea lui Dumnezeu”. Toți au slujit omului înafară de diavol care s-a opus, spunând către Mihail care la rândul său îl îndemna să slujească omului și să facă voia lui Dumnezeu: „*Eu sunt foc din foc. Am fost primul înger făcut, să mă închin eu oare acestei țărâni?*” Iar Mihail i-a răspuns: „*Închină-te că dealtfel vei supăra pe Dumnezeu, iar eu am răspuns: Dumnezeu nu va fi supărat pe mine, ci eu îmi voi ridica tronul deasupra și voi fi de-o seamă cu El (Isa.14.14). Atunci Dumnezeu s-a supărat pe mine și m-a azvârlit în iad...când am fost azvârlit, El a întrebat pe cei 600 de îngeri care mi-au slujit dacă vor să slujească lui Adam, iar ei au răspuns: Noi nu vrem să-l slujim”...*

După căderea sa din cer, diavolul și îngerii săi au stat 40 de zile într-un somn adânc. Apoi s-au deșteptat și Satan cu fiul său *Salpsan* și toți îngerii căzuți s-au sfătuit să se răzbune pe Adam, căci din cauza lui au fost azvârliti din cer. Ca să o poată ademeni pe Eva, diavolul își scaldă sudoarea sa în râul din care ea lua apă. În felul acesta a reușit s-o păcălească să mănânce din pomul oprit.

Arcadienii

Comform legendei își trag originea de la zeul *Arcaș*, ceea ce înseamnă conducător strălucit. El se naște din amorul lui Joe cu Calisto (*nymphă*), fica lui Lycanon. Junona, soția lui Joe, ca drept răzbunare o transformă pe aceasta în ursoaică, iar pe Lycanon în lup. Important de menționat că ursoaică devine simbolul unor mari familii nobile medievale: *Merovingii, Habsburgii...* dar și simbol *masonic*. Aristeu, considerat zeu în Arcadia, i-a în căsătorie pe Autonoe, fica lui Cadmus și dă naștere lui Acteon. Strânsa legătură dintre arcadieni și tebani, dar și între troeni și cretani, nu este întâmplătoare. Anume zeii Penați, sunt zei arcadieni, la fel de venerați și în Troea (*tracia*) și în Italia, fiind aduși

aici de Eneea (*vezi Eneida*). Paris, fiul lui Priam și ultimul rege al Troei sau Pergam, a fost după spusele legendei, alăptat de o ursoaică iar apoi crescut de un păstor ca fiind fiul său.

Pierzând războiul, prințul Antenor, părăsește Troea și se îndreaptă spre coasta Italiei, unde întemeiază orașul Patavium (*Padova de azi*).

Paris a fost abandonat de tatăl său pe muntele Ida de lângă Troea. Pe muntele cu același nume de data asta de pe insula Creta, a fost crescut Zeus.

Teucer, primul rege troean, este originar de pe Creta, fiind fiul lui Telamon-*Tell Amon*, ceea ce înseamnă înseamnă dealul lui Amon, cu bănuiala că ar fi vorba de Hermon, dealul pe care Semyaza și supușii săi s-au jurat a se împruna cu ficele oamenilor și a uriașilor lui Og (*vezi cap. I*).

Altă legătură de înrudire între aceste popoare vechi este *Dardanus*, care îl omoară pe fratele său Iasos sau Iasion. Numele Iasion provine probabil de la orașul fenician Sion-Sidon. Romanii aveau un cult aparte pentru Dardanus, susținând că nu este grec ci etrusc. Dealtfel Dardanus este originar din Arcadia. Regele Arcadiei Lycurg, mai apare și în Tracia sub același nume, loc în care luptă pentru stârpirea cultului Bachus.

Atalanta care a luat parte la expediția argonauților (*din Beoția*), este părăsită după naștere în pădure, fiind alăptată de o ursoaică și crescută de vânători, sau de zeul Pan, zeul silviculturii.

Încă un argument este *Ida*, fiica lui Melissos din Creta, doică a lui Joe și soția lui Lycurg (*rege în Creta*) și mamă a lui Minos (*Minotaurul cap.II*).

Hermes care se naște și iese din peștera Cyllene (*din Arcadia*), este cel mai venerat pe Creta.

Câte legături strânse sunt între arcadieni, cretani, beoțieni și traci, este evident, dar ceea ce privește contribuția lor la formarea poporului roman, vom vedea în continuare.

După războiul pierdut, Eneea (*vezi Eneida*), care s-a născut din amorul lui Venus cu Anchise (*probabil un alt nume al lui Pan*), pleacă în Italia unde ajunge în contact cu latinii numiți ausonieri. Regele lor era Latinus cu reședința la Laurentia. Latinus pogoră din viță de zei fiind fiul lui Faunus care după cele văzute anterior, este același cu Pan, Bachus, Ianus. Eneea se înrudește cu Latinus, luând în căsătorie pe fiica sa Lavinia, dând naștere lui Silvius. Așa că cele două seminții deja înrudite, se vor înrudi din nou.

O altă poveste mitologică îl descrie pe Evandru din Arcadia, care după ce-l ucide pe tatăl său, fuge în Italia, în Latium, întemeind orașul Pallantium, aceasta având loc cu 60 de ani înaintea războiului troean.

Să amintim că războiul troean a avut loc pe la aceeași dată cu cucerirea Cananului de Israel (*Ioșua Navi*), pe la 1200 î.Hr. Tot pe la aceeași dată are loc, din cele analizate până în prezent și invazia dorienilor. Acești dorieeni nu sunt

decât filistenii (*palestinienii*) învinși de Israel. În goana lor din fața israeliților, ei ocupă temporar Fenicia iar cu ajutorul fregatelor acestora cuceresc și întemeiază colonii pe Creta, Arcadia, Beoția și alte regiuni, atât în Grecia, cât și în Tracia. Nu trebuie uitat faptul că încă cu 1000 de ani înainte de Hristos se făcea comerț intensiv, atât terestru cât și maritim între cele mai îndepărtate țări: India, China, Arabia, Somalia, de unde se importau în special mirodenii, scorțișoară, din India obligeană, din Arabia și Somalia, tămâie, mir, smirnă, aloe...

Garda de corp a regelui David era formată din filistenii, aceștia fiind cu un cap mai înalți decât evreii sau egiptenii. La fel era și uriașul Goliat după cum ne spune Biblia (*1 Sam.17*).

Filistenii au primit denumirea de la Palestina (*Phaestine-ph-f*), iar cartea lui Amos (*9.7*) amintește numele de Caftor, care se consideră a fi Creta. Să mai amintim că cei mai venerați zei ai lor erau Astarta (*Aștarta*) și Dagon (*dragon-dracon-dracon-drac*), zeu jumătate pește, jumătate om. Dagon sau Oannes la babilono-sumerieni este același cu Triton la greco-romani fiul lui Neptun (*Poseidon*) zeul mării. Neptun la fel ca Joe este fiul lui Saturn și Rhea (*Cybele la traci*). Aceiași mitologie ne spune că toți fiii lor au fost tâlhari și rău făcători, aveau un corp enorm și o putere excesivă. Acum aspectul zeului Dagon și personificarea sa cu poporul filistean devine mult mai clară.

Să urmărim în continuare cine este *Saturn*, tatăl lui Neptun și bunicul lui Dagon.

O legendă romană ne spune că *Saturn* după ce a fost alungat din cer s-a pogorât pe pământ și s-a refugiat în Italia, numită de greci Hesperia. În Latium ceea ce în limba latină înseamnă a se ascunde, domnea regele Iannus, primul rege legendar al romanilor. Saturn a fost foarte bine primit de acest rege la curtea sa și ca drept răsplătă, zeul căzut îl înzestrea cu prezicerea trecutului și viitorului. De aceea Iannus este prezentat cu două fețe. Saturn, care se mai poate identifica cu Vulcan și Ares (*Marte*), i-a învățat pe romani arta războiului, aceasta până atunci ne fiind cunoscută, iar vărsarea de sânge era singura lui plăcere. În onoarea lui Iannus (*ianuarie*) se celebra așa numita Saturnalie de pe 16 până pe 23 decembrie, timp în care toate instituțiile de stat erau închise. Se dădeau lupte de gladiatori, a căror credință și scop era vărsarea de sânge. Era o bucurie generală pentru întreaga mulțime. În timpul lui Horațiu la Roma se mai sărbătorea în luna mai Terminalia, în onoarea zeului Terminos al agriculturii (*Pan-Bachus*). Arvalii (*preoții*) vorbeau într-o limbă arhaică necunoscută chiar și de istorici. Tot la Roma apare încă o zeitățe de data aceasta feminină, numită *Astreia*. Pe aceasta o putem identifica cu Astarta la Filistenii. După unii autori ea este fida lui Astreu, rege arcadian cu Aurora, iar

după alți a lui Joe cu Themis.

Din amorul lui Marte (*Ares*) cu Rhea Silvia se nasc gemenii Romulus și Remus. Interesant faptul că Marte la romani se mai numea și *Bellator* (*Bell-Ball*) iar soția sau sora sa Bellone (*Nerios*). Ajungem în felul acesta la radicalul Baal-Bell-Belial-r (*Semyaza*). Serviciul religios era condus de preoți îmbrăcați în mantii lungi, negre, aceștia erau numiți *Bellonari* sau *Coribanți*. Acest cult era adorat la fel și în Troea. Preoți își provocau plăgi cu tăișul săgeților și al topoarelor ascuțite, având credința că aceasta este pe plac zeului. Sângele scurs era adunat în podul palmei și băut.

Romulus și Remus au fost conform legendei crescuți și alăptați de o lupoaică care apoi devine simbolul Romei veșnice. Însă cuvântul „lupa” în limba latină mai înseamnă și prostituată, desfrânată. După părerea mea, „lupa” de fapt o simbolizează pe *Astreia-Astarta-Isis*, adică simbolul tuturor desfrânárilor posibile aduse din Babilonul cel mare (*Apoc.17.5*). Lupa este femeia descrisă în Apocalipsă, iar fiara pe care o poartă este *Semyaza-Baal-Bachus*, sau mai bine spus *Antihristul* (*Apoc.17.7*). Toți „*se vor mira când vor vedea că fiara era, nu mai este și va veni*” (*Apoc.17.8*).

În ziua de azi Babilonul cel mare nu mai este nici Roma, nici Cananul, nici Arcadia...ci diavolul a schimbat haina nevestei sale, la fel cum șarpele își schimbă pielea. Un nou Babilon îl întâlnim în zilele noastre în jurul oceanului Atlantic de nord.

Secvențe mitologice

Neptun, Pluton, Junona, Ceres, corespund zeităților egiptene cum sunt Oziris, Isis, Haroeri, Nepte, Typhon.

Pluton a fost la început celebrat ca zeu al naturi, dar mai târziu devine zeu al infernului numit de greci Hades. Orcus care se identifică cu Pan și Bachus, în latină însemnând moartea, iar Hades nevăzut adică invizibil. Pluton mai este numit și Dispater (*zeu tatăl*) sau Voe Jovis (*vai Joe*), din care probabil provine și cuvântul român voevod. La început, pe lângă berbeci și tauri, în onoarea lui Pluton se sacrificau și oameni. Infernul era împărăția sa, în care curgeau cinci fluvii: Acheron (*denumire semită Așeron*), Cocytul, Styxul, Phlegeton și Letea. Charon (*Șaron*) era luntrașul care ducea cu barca sa sufletele morților, dincolo.

Joe înseamnă tânăr. Este ultimul fiu al lui Saturn, fiind numit și Egos (*gre. capră*). Este același cu Ammon sau Oziris în Egipt.

Uriașii titani au fost azvârlți de Joe în iad. Ei au trăit pe muntele Etna (*Sicilia*) iar făcliile acestui vulcan simbolizează suflarea lor.

Ciclopul (*antropofagi - care se hrănesc cu carne de om*) avea locuința tot pe Sicilia. N-au avut legături sociale între dânși, ci trăiau izolat prin peșteri și scorburi stâncoase, unde fiecare își trata familia într-un mod arbitrar și tiranic. Nu aveau frica zeilor și nici nu-i recunoșteau. Erău considerați fiii lui Uranus. Grecii aveau pentru ciclopul un adevărat cult.

Hercul a fost tot un uriaș din orașul Tyr (*Fenicia*). Numele său fenician era *Melcart* sau *Melicerte*. După unii, este chiar fondatorul Tyrului sau al Sidonului. Era de o înălțime enormă, 8 picioare (2,43 m) și o putere extraordinară.

Echion este unul din cei 4 uriași ieșiți din dinții dragonului semănați de Cadmus. Mai este citat un alt sau același Echion, ca fiind prinț teban, a cărui două fice au fost sacrificate pe altarul zeilor în perioada de mari secete și foamete. Se zice că din cenușa lor au ieșit doi flăcăi cu coarne, care au sărbătorit moartea fetelor.

Peninsula Balcanică a primit denumirea de „Hema” (*sânge*), deoarece sângele titanului Typhonon, pe care Joe îl rănește sa scurs pe muntele balcanului.

Giganții au mai avut colonii și în Tracia, precum Aloizii, fiii lui Aloeue, înalți de 9 stânjani (cca 18 m) și groși de 9 coți (cca 4,5 m). Ei s-au omorât între ei iar o parte au fost aruncați de Joe în infern.

Iapet sau *Iafet* (*nume semit*) este cel mai cunoscut dintre Titani iar *Ateu* este regele uriaș din Libia – Irasa, care a fost ucis de Hercul.

Regele Eetes (*vezi legenda argonauților*) trimite pe fiul său Absyrte să-l prindă pe Iason și Medeea. Medeea însă îl omoară, iar bucățile tăiate ale corpului său le aruncă pe uscat. Tatăl adună carnea iubitului său fiu de pe marginile mării Negre și le îngroapă, iar pe acel loc se va ridica orașul Tomis (*Constanța*) ceea ce înseamnă tăietură.

Dryas, fica zeului Faunus (*Pan*), socotită nimphă a arborilor și pădurilor este totodată și preoteasă a galilor fiind socotită drept druideasă. Druid derivă de la cuvântul celtic „deru”, ceea ce înseamnă stejar. Probabil înalți s-au uriași ca stejarii. Așa zișii *Corybanți* se mai numeau și gali. Ei erau preoți ai cultului Cybelei în Frigia (*Tracia*), iar apoi pe Creta unde s-au mai numit și *Cureți*. Sub masca lor de preoți, aceștia făptuiau toate orgiile și desfrânările posibile. Evidentă este legătura atât de strânsă între aceste popoare celți, latini, greci și cananiți.

De pe meleagurile străvechi

Regii minoici sunt întemeitori primei puteri maritime cunoscute de istorie iar Sumerul și Akkadul primeau tribut de la toate popoarele din jur. Traficul de bunuri materiale se transportau prin firme de import-export, din semiluna fertilă până în Egipt, Creta și până pe coastele Mării Neagre. Literatura și știința erau în floare iar limba akkadiană era cea oficială. Fiecare salar sau plată se înscria pe o tablă de lut. Taxele și impozitele erau notate de către un scrib săptămânal, lunar și anual. Cu 500 de ani înainte de Avram (2300-2400 î.Hr.), se făcea un intens import-export mai ales între Egipt, Creta, Fenicia, Taurus, Tracia. Cea mai importantă arteră comercială era Cananul, iar cele mai de seamă porturi erau cele feniciene: Ugarit, Tyr, Biblos. Cele mai însemnate orașe din Canan erau: Hator, Sihem, Afec, Gat, Ievus, Salem, Ierihon, Mițpa, Betel, Gherar...toate mai mici comparabil cu cele babiloniene: Haran, Ninive, Ur, Babilon, Susa, etc.

Pe timpul imperiului Persan limba oficială era **aramaica**, aceștia considerându-se urmașii babilonienilor.

Serapis

Serapis înseamnă taurul lui Oziris, adică personificarea acestui zeu cu taurul sacru (*Egipt*). În limba ebraică „*saraph*” înseamnă luceafăr, sau a străluci, sau steaua căzătoare – Lucifer (*Isa.14.12.*).

Acest cult a fost propagat de Bachus, „*Taurul sacru*” sau „*Șarpele Sacru*”.

O altă legendă spune că *Serapis* ar fi fost un rege timpuriu din Egipt, care după moarte a fost zeificat. Câteva statui ale lui *Serapis*, au fost găsite și la Roma. Acest cult se identifică cu cel al Minotaurului și apare sub diferite denumiri: *Tautos*, *Astarte*, *Atys*, *Ammon*, *Adonis*...a fost adorat în antichitate de toate popoarele vechi ca: fenicienii, egiptenii, perșii, frigineii, precum și în Libia, Latium, Grecia și chiar la celți.

Atlantida

Platon în lucrarea sa Critias, ne informează despre această insulă bizară, dedicată lui Poseidon (*Neptun*), precum și despre năzuințele atlantiților de a cuceri și stăpâni Europa și Asia și întreaga lume. Această insulă era situată undeva prin oceanul Atlantic, probabil în apropiere de Portugalia de azi. Nu trebuie să uităm nici faptul că potopul lui Noe a modificat probabil și înfățișarea uscatului. Atlantida avea o întindere mai mare decât Libia și Asia Mică la un loc.

Autorul spune în continuare că s-a făcut odată o împărțeață între zei a tuturor regiunilor de pe pământ, astfel lui Poseidon i-a parvenit această insulă fermecătoare și bogată atât în pășuni, cât și în minereuri de tot felul, munți înalți, păduri cu pomi de toate soiurile. Primind în moștenire acest paradis terestru, zeul mării se amorozează de o femeie muritoare cu numele Kleitho, cu care face 10 copii. Aceștia le va rămâne insula drept moștenire fiind împărțită în 10 părți. Totuși primul născut Atlas devine urmaș la tronul întregii împărății. Multe generații de urmași ai lui Poseidon au trăit pe această insulă și multe au fost bogățiile agonisite de ei, cum n-a mai fost și nici nu va mai fi.

Atlantiții și-au construit porturi, flotă maritimă, poduri, locuințe și temple.

Cel mai de seamă templu construit avea formă piramidală, era dedicat zeului tată Poseidon, numit *Naos*. Era o construcție impozantă de mare cu capela turnată în întregime din argint, acrotiere din aur, tavanul interior coplesit cu fildeș și stropit cu aur, argint și orichal (*era mai prețios decât aurul*). În interior o enormă statuie a zeului tot din aur, era așezată pe un car tras de șase cai înaripați. În jur erau situate alte statui a 100 de Nereide stând pe spatele delfinilor. În fața templului se înălțau statuile tuturor urmașilor la tron, fie bărbați sau femei.

Fiecare din cei 10 regi aveau în partea lor de moștenire o autoritate deplină asupra supușilor lor. Ei singuri pedepseau și trimiteau la moarte pe orcine voiau. Regii se jurau între ei la supunere zeului tată și aduceau jertve de obicei câte un *taur*. După ce făceau acest legământ, sângele animalului sacrificat era băut, urmând apoi o ceremonie de rostogolire a regilor în cenușă, ca simbol de deplină supunere și ascultare.

Expansiunea atlantiților va fi întreruptă brusc și va lua sfârșit odată cu izbucnirea violentelor cutremure și a cataclisului ce avea să urmeze. În numai o zi și o noapte, această insulă cu întreaga ei populație a fost scufundată în ocean, fiind ștearsă complet de pe fața pământului. După teoriile științifice, cataclismul ar fi avut loc în jurul anului 9600 î.Hr.

Un alt document valoros care descrie acest dezastru, se găsește în muzeul britanic din Londra. Este vorba de așa numitul manuscris *Troana*, scris în urmă cu cca 3500 de ani de un autor aparținând al poporului Maya din Yucatan. „*În al șaselea an al lui Kan la II Mulac în luna Zac, s-a lăsat un*

groaznic și teribil cutremur, care a durat fără întrerupere până la 13 Chven. Țara și dealurile lui Mud în țara Mu, au fost scufundate". Insula a dispărut într-o noapte fiind neconținut zguduită de cutremur. În Atlantida trăiau cca 64 de milioane de locuitori. După cataclism, doar un număr foarte mic de locuitori ai Atlantidei au supraviețuit, emigrând în Egipt și alte părți ale lumii.

Capitala Atlantidei cu templele și locuințele sale îmbrăcate în aur, cu idoli de tot felul, cu magiile, desfrâul și dezmățul, cu răutățile ei ajunse până la Cer, nu mai puteau fi îndurate. Urgia Domnului în câteva ore a scufundat acest continent, pe când Tamuz, Ishtar, Bachus, Pan, Ashteroth, Atys, Atlas...își vor lua zborul mirați de cele întâmplare spre un nou început egiptean, babilonian, sumerian...

Fiindcă cei scăpați își vor continua opera nelegiuirilor și vor depune o nouă sămânță *semyazică* pe meleagurile pe care s-au refugiat și istoria se va repeta, Dumnezeu va ridica de data aceasta potopul lui Noe, care îneca întreg uscatul pământean.

Tangatabu

Una dintre cele mai frumoase insule ale Melaneziei și Microneziei, ascunde o străveche taină, care ne relatează existența stranie a așa numiților „*Oameni de aur*”. Cine știe când acești zei în mingile lor de foc s-au lăsat pe pământ, ca apoi să dispară în mare. Zile întregi, spune legenda, marea a scos la suprafață pești morți iar apa și-a pierdut culoarea ei cristalină, devenind întunecată și foarte tulbure. Băștinașii pescari, s-au rugat zilnic ca lucrurile să revină la normal. În sfârșit, zeii i-au ascultat și peștii nu mai mureau, iar marea și-a reprimit aspectul anterior. Baloanele incandescente ce ieșeau din apa mării, acum apăreau tot mai rar, însă și în continuare pe alocuri se mai auzeau zgomote venite din adâncuri. Legenda spune că aceste zgomote erau produse de *oamenii de aur*, care-și construiau orașe subacvatice în Pacific.

Într-o bună zi, după credința localnicilor, acești zei vor ieși din adâncuri survolând cu obiectele lor de zbor împrejurimile. Până în zilele noastre întâmplări legendare au fost transmise din tată în fiu. Credința bătrânilor spune că în ziua când acești zei se vor întoarce, insula va fi înecată de apele oceanului.

Întradevăr se face că în 1885 insula Fonuafo, situată nu departe de Tangatabua, să fie înghițită de ape, iar peste câțiva ani să dispară complet. Și mai curios lucru este că aceeași insulă reapare la suprafață în anul 1927.

Important de adăugat că mulți piloți japonezi și nu numai, au văzut adesea în aceste părți ale Pacificului, obiecte zburătoare elipsoidale, care arzând dispăreau în adâncimile oceanului.

Pe partea cealaltă a globului, în jurul orașului nord American, New Yersi prin ani 60-70 au fost înregistrate zgomote neobișnuite provenite iarăși din mediul sub acvatic, de la adâncimi considerabile. Aceste zgomote sau detonări, cum a raportat unul dintre cetățenii acestei regiuni, „*nu se văd ci se aud*”. Savanții angajați ai guvernului American au declarat: „*Am descoperit doar că explozii nu sânt...știm doar că nu este vorba de cutremur sau altă calamitate naturală...nu am găsit nici un răspuns la aceste întâmplări neobișnuite*”.

Identice detonării subacvatice au fost detectate și de locuitorii insulei japoneze Hokaido, iar mai la nord către Oceanul Înghețat de marinari ruși. Nu de rare ori piloți ai diverselor companii aeriene au fost martori nocturni ai luminilor de diferite culori, reflectate din apele din împrejurimile Japoniei.

Nenumărate submarine au fost înecate și date dispărute, sute de vapoare a căror dispariții misterioase nu au fost niciodată elucidate, aprobă cele expuse în paginile anterioare ale acestei cărți. Sub scoarța terestră, trăiește o lume misterioasă. Aceștia sunt oastea lui *Semyaza-Antihristul* iar țara este *Shambala-Agarta*, adică infernul amintit de Biblie și de atâtea episoade mitologice din mai toate părțile lumii.

Încă din antichitate de pe vremea lui Alexandru Macedon a dispărut o întreagă flotă de 800 de corăbii, pornite din golful Persic spre India. Niciodată nu au mai fost găsite.

Tot în antichitate, pe timpul faraonului Tutmosis al III-lea, în Egipt au fost văzute pe cer mingi de foc, strălucind mai tare ca soarele la amiază. În memoarul naval „*Good News*” a fost printre altele menționat: „*Primul lucru pe care l-am făcut, am privit asupra compasului. Acul se întorcea ca la un ceasornic...am privit spre mare. Pentru moment mi s-a părut că-mi ies din minți, marea era în mișcare...s-a părut că se lasă spre noi din toate părțile, iar orizontul a dispărut...am crezut că cerul și marea s-au contopit într-o masă fantastică de-o culoare cenușie, amenințând să ne înghită în întregime*”. Nici un aparat n-a mai funcționat, dar cel mai mult a impresionat felul ciudat în care s-a comportat marea. Valurile spumegând, loveau din toate părțile dar nu era nici un vânt. Apoi căpitanul observă: „*Vaporul nostru merge îndărăt, ceva îl trage înapoi, am dat comandă să pornească motoarele cu viteză maximă înainte, puțin cu puțin totuși ne-am mișcat, apoi am intrat dintr-o dată într-o apă liniștită*”, iar lucrurile au reintrat în normal.

În „*Cartea roșie*” a lui Loyd, sunt înregistrate 222 de dispariții de vapoare de dimensiuni diferite numai între anii 1929-1954, în triumhiul Bermudelor. Cercetătorul american sub acvatic Dimitri Ribikof de la Institutul Atlantic din

Miami (*Florida*), a descoperit în zona insulelor Bahame grandioase blocuri din piatră, având o lungime de 5 metri și o greutate de cca 20-25 tone constituind rămășițele unor ziduri enorme și lungi de 70-100 km. Analizele de laborator au arătat că zidurile au o vechime de cel puțin 7000 de ani. Un alt expert american W.Elton susține că în preistoria omenirii ființe neobișnuite au venit din Cosmos și și-au întemeiat colonii pe fundul mărilor și oceanelor.

O legendă Inca descrie pe un blond cu barbă pe nume de *Maco Kapak*, venit de pe mare și învățând băștinași să practice diferite meserii, să lucreze pământul și arta scrisului. În India cartea sfântă a hindușilor *Samaranagana Sutrdharta*, vorbește despre timpul în care oamenii de pe pământ au știut să zboare cu obiecte, coborând din înălțimi în adâncurile mărilor și printre oameni, învățându-i tainele zeilor.

Chiar și Shakespeare în drama sa Henri al VI-lea, într-un dialog purtat între Edward și Richard, spune:

„*Edward: Ochii mei mă înșeală, s-au văd trei sori ?*

Richard: Trei sori măieștri, toți trei sunt adevărați...privește, ei se îmbrățișează de parcă s-ar iubi”...

Și așa la nesfârșit.

Mulți aprobă existența extraterestrilor, însă puțini sunt aceia care cunosc adevărata lor origine, dar și mai puțini sunt aceia care o vor accepta !

OZN-urile

Vechea și mereu misterioasa poveste despre „*OZN-uri*”, lasă mereu loc de gândire în privința posibilității de existență a vieții extraterestre.

OZN-urile au fost întâlnite și văzute încă din cele mai vechi timpuri, dar și ființe misterioase de diferite înfățișări.

Astfel autorul *V.R.Dreik din Sanderland*, spune că OZN-urile au fost văzute încă din Eviul Mediu. *Ser Edmund Halei (cunoscutul astronom englez)*, a declarat în 1716 că a văzut un obiect foarte luminos deasupra Londrei, plutind în aer timp de două ore.

Lord Boscham a declarat la data de 11.12.1741, că a văzut o minge ovală de foc ce aluneca deasupra Londrei, la înălțimea de aproximativ 700 de metri, care s-a ridicat apoi brusc și a dispărut spre est.

Alexander Hamilton, reprezentant al guvernului din Cansas (*SUA*), a comunicat în 1897 că a văzut o navă în formă cilindrică deasupra casei sale din LeeRoy...

Trecem acum la date mai recente, să analizăm de unde întradevăr apar aceste obiecte neidentificate, dacă nu toate, atunci unele dintre ele.

Autorii *Nighel Blundel* și *Rogher Boar* în lucrarea „*Cele mai mari mistere OZN*”, printre altele abordează teoria precum pământul ar fi șubred pe dinăuntru, că teoretic dacă nu practic, aici ar fi posibilă viața. Tot acești autori mai spun că și Platon (*filozof grec*), a vorbit despre niște tuneluri mai largi s-au mai înguste din interiorul planetei noastre.

Spre finea secolului trecut, un marinar norvegian pe nume *Olaf Iansen* a declarat că împreună cu tatăl său a vizitat o lume sub pământeană, trăind acolo cu niște *uriasi* timp de doi ani. Tot dânsul spunea că locuitorii acestei lumi trăiesc cam 500 de ani, dispun de utilaje cu ajutorul cărora aspiră aer de la suprafață și sunt foarte bine puși la punct cu tot ceea ce se întâmplă pe pământ. Lumea din timpul acela, l-a luat pe Iansen în derâdere, astfel că acesta n-a mai dorit să mai spună în continuare cele văzute.

Înainte de cel de-al II-lea Război Mondial, *Adolf Hitler* organizează o masivă cercetare a cavernelor subterane. Rezultatele obținute nu au fost publicate nici până în ziua de azi, tot ce se știe este doar că *farfuriile zburătoare* naziste întredevăr au existat, fiind de mai multe feluri. Mai este cunoscut faptul că mai multe submarine germane, care nu au fost găsite după terminarea războiului, au transportat această tehnologie spre Antarctica. Bănuind de ceea ce se întâmplă, guvernul SUA, trimite cea de-a cincina flotă spre acest continent, în căutarea submarinelor. Flota americană a eșuat și s-a întors după trei săptămâni, suferind de mari pagube și înfrângeri. Toată această întâmplare a fost apoi trecută cu vederea și păstrată în cel mai mare secret.

Crezul în existența lumii subpământene s-a extins când Contra-Admiralul *Richard Bard* în 1947 a survolat cu avionul său cca 2700 Km deasupra Polului Nord, iar în 1957 deasupra Polului Sud cca 3700 Km, declarând la întoarcere: „*Am zburat o perioadă de timp peste o regiune muntoasă, care nu a fost acoperită de zăpadă, înzestrată cu lacuri și vegetație abundentă, care nu este însemnată pe nici o hartă existentă*”.

La 23 noiembrie 1968, fotografiile satelitului spațial american *ESSA-7*, au arătat că la Polul Nord există un cerc întunecat, care din cauză că pământul este oval, face compasul să devieze la ambele poluri cu cca 240 de Km. Unii consideră că aici este locul de unde ies și apar OZN-urile, iar acest cerc întunecat intrarea în lumea subterană.

Autorul ex-yugoslav *Ahmed Bosnici*, în cartea sa „*Misionarii din cosmos*”, indică asupra faptului că un oarecare număr de ufologi (*UFO-OZN*) contemporani, susțin teza că farfuriile zburătoare nu provin din cosmos ci de pe pământ. Extraterestrii ar avea baze militare în adâncurile mărilor și ale oceanelor, la poli și pe înălțimile munților inviolabili. Una dintre bazele lor s-ar afla chiar în California (*SUA*), în **Valea Morții**, loc foarte inaccesibil unde

temperatura aerului se ridică până la 70-80 grade celsius. Înconjurată de munți stâncoși și negriiformi, această vale demonică, încă din cele mai vechi timpuri a avut și identice denumiri: „Poarta iadului”, „Munții diavolului”, „Râul morții”...Într-o oarecare parte a văi, din timp în timp se pot vedea stânci care plutesc singure în aer.Valea Morții este cunoscută și prin faptul că ploaia nu a atins pământul niciodată, evaporându-se deja la înălțimea de 750 de metri. Multe expediții au încercat să cerceteze aceste ținuturi, dar au eșuat, ne mai întorcându-se.

Ufologul francez *W.Poer Trench*, dezvoltă și el ideea că OZN-urile provin din interiorul pământului, bazându-se pe o legendă islandeză. Această legendă spune că prin deschizătura vulcanului *Hecla*, se poate ajunge în interiorul pământului, unde există orașe în care trăiesc urmașii unei vechi civilizații, care a dispărut. Trench ajunge la concluzia că în urmă cu aproximativ 10.000 de ani î.Hr., locuitorii Atlantidei, temându-se de o cataclismă naturală, au săpat tunele și caverne subterane lungi de cca 2200 km, găsindu-și astfel refugiu. Același autor mai adaugă: „*Acolo și-au găsit scăparea în timpul cutremurului dar mai târziu și a potpoului...ei au construit farfuriile zburătoare pe care le vedem astăzi*”.

Îngerii căzuți, veghetori se împreună cu ficele oamenilor, din care cauză, vor fi pedepsiți de Dumnezeu și aruncați în întuneric, iar uriașii născuți din această împreunare, vor fi nimiciți prin potop. Atlanții rămași în viață după scufundarea insulei, fiind și ei deasemenea urmași ai îngerilor veghetori, dețin tehnologie avansată a acestora și construiesc canale subterane, unde își găsesc adăpost în fața urgiei diluviene. Acolo vor rămâne până în zilele noastre.

În felul acesta veghetorii ne vor *veghea* iarăși din aparatele lor de zbor încercând să ne ademenească și amăgească într-un alt fel.

Descoperiri recente

Slaidurile sateliților spațiali *NASA*, trimise recent, descoperă o mare groapă situată la Polul Nord, care se întinde de la ce-a de-a 83-a paralelă. Oamenii de știință au încercat să dea explicații, venind cu diferite ipoteze și teorii în privința aceasta. Încă un plus la dovezile aduse până în prezent sunt radio-semnalele receptate de *NASA* în 1996, care provin din adâncul subterestru, mai precis de la sute de kilometri adâncime. Semnalele par a fi codificate, pronunțând un grad de dezvoltare mult mai avansat decât al nostru.

Din Mexic, arheologi aduc știri senzaționale precum că într-un cimitir vechi al civilizației Maia din preajma piramidelor lor, au găsit un tunel de o lungime impozantă. Sonorul a indicat cca 4000 de mile lungimea tunelului, cu atât mai

misterios, cu cât s-a constatat că acesta nu a fost săpat de la suprafață spre interior, ci invers. Profesorul *Fidel Velasquez* spune: „*Pereți săi sunt în așa fel de netezi de parcă ar fi fost cizelați cu ajutorul laserului*”.

Alte știri similare ajung de pe Lună. Sa constatat că există niște cavități subterane de dimensiuni diferite. Gongul care s-a auzit timp de 4 ore de la coborârea unei sonde spațiale pe acest satelit al pământului, a înspăimântat echipajul NASA. Culmea este că de abia peste 20-30 de ani suntem înștiințați că pe Lună au fost înregistrate o mulțime de anomalii. Astronauți *Armstrong, Oldrin și Colins*, echipajul lui Apollo 11, în timpul unor cercetări pe Lună, au văzut niște creaturi și nave neidentificate într-un crater lunar. Printre anomaliile selenare ași putea enumera diferite mișcări de obiecte luminoase, forme geometrice curioase, cratere și pereți care apar și dispar, cupole uriașe care-și schimbă aspectul și culoare într-un mod foarte rapid. O altă anomalie s-au mister Dumnezeiesc de data aceasta este că Soarele și Luna au pe cer aceeași traiectorie. Luna este de noi văzută întodeauna pe aceeași parte, învârtindu-se în jurul pământului și în același timp și cu aceeași viteză în jurul axei sale. Nici un satelit din sistemul nostru solar nu se comportă așa față de planeta mamă. Privite de pe pământ, soarele și luna au aceleași dimensiuni, iar pământul este singura planetă de pe care se poate vedea întunecimea totală a soarelui. Încă o dată NASA foarte recent înregistrează explozii subterane de la adâncimi mari. Savanți în mod urgent s-au întâlnit la Casa Albă în frunte cu președintele *B. Clinton...* (mai multe amănunte nu sunt cunoscute).

Capitolul IV

Din zilele noastre

Irod cel Mare

Irod cel Mare mai este numit și *Antipater*-împotriva tatălui. A construit cetatea Antipatrida în cinstea tatălui său, fiind situată la 63 de Km de Ierusalim și 39 Km de Cezareea (*Fap.23.31*). Orașul a primit denumirea după tatăl lui Irod, Antipater. Pe parcursul vieții tatălui său, Irod ocupă funcția de guvernator în Galilea, ca pe urmă să fie încoronat de romani „*Rege al evreilor*”. Fînd de origine idumeu (*Edom*), a fost disprețuit de către evrei. Irod, după spusele Noului Testament, a dat ordin să fie uciși toți pruncii din Betleem, căutând în felul acesta să-l omoare pe Isus. După moartea sa regatul se împarte între cei

trei fiii ai săi, *Arhelau, Antipater și Filip*. Antipater sau *Irod Tetrarh*, a domnit în Galeielea, pe timpul propovăduiri lui Isus și a lui Ioan Botezătorul. Irod Tetrarh îi taie capul lui Iaoan Botezătorul și îl trimite pe Isus împreună cu Pilat la crucificare.

Idumeii sau *edomiții*, își trag originea de la *Esau*, fratele lui Iacob (*Israel*), așa cum ne spune Geneza (36). Esau își ia neveste cananite, înrudindu-se cu aceștia. Ada fiica hetitului Elon și Oholibama, fiica Anei, fiica hevitului Tibeon, așezându-se pe muntele Seir sau Hermon (*Gen.36.8*).

De reținut că același nume de *Esau-Esav, Iason* sau *Eson*, apare după cum am văzut anterior în *Legenda Argonauților*. Din înrudirea lui Esau cu popoarele cananite, hetii, horiți și heviți, i-au naștere urmașii lui *Seir*, adică refaimiții lui Og (*Gen.36.20-30, Ezec. 35.15,36.13, Num.13.32-33*).

O relatare uimitoare pe care nouă ne-o dă prorocul biblic Ezechiel (39.11-16) este ce-a a urmașilor lui *Gog*, care la sfârșit de veacuri vor ataca pe Israel, fiind înfrânți în *Valea Mulțimii lui Og*, de lângă cetatea Hamona (*mulțime, cimitir*). Aceeași cetate este amintită cum am văzut în primul capitol pe vremea lui Hadarezer, fiind situată în apropiere de Rehob (*Ioș.19.8-30*). Prorocul Amos, spune despre nimicirea de către Domnul prin foc a casei lui *Hazael* și a palatelor *Ben-Hadad* din Siria. În același capitol 39, Amos mai adaugă precum că toți viteji aceștia sunt de origine din Basan (*Ezec.39.18*). Îmi pun întrebarea oare n-o fi *Gog (G-Og)*, cel din Basan, amintit în capitolul întâi al acestei cărți ? Sau *Gog* sunt sirieni de azi, iar *Valea Mulțimii (Apoc.16.16)*, Valea Izreel de lângă localitatea Meghido. Vala Mulțimii să fie oare *Valea Izreel* a sirienilor din Toba și Hadarezer, împăratul învins de David fiul lui Iese (2 *Sam.8.3*) ? Oare la sfârșit de veacuri, Izrael va avea de luptat cu aceleași popoare ca Moise, Ioșua Navi și David, cu aceleași popoare amintite în Legământul Domnului cu Avram (*Gen.15.18-21*) ?

Tot Ezechiel amintește că Tyrul (*Fenicia*), situat ceva mai la nord de Valea Izreel, își trage originea de la *heruvimi căzuți (Ezc.28.12-17)*.

Din zilele noastre

Știința și cunoștințele noastre astro-fizice, spun că în *Macro* și *Micro Cosmos* există legi, care permit sau nu permit anumite procese și experimente. Cu cât specialiști pătrund mai adânc în domeniul materiei, cu atât aceasta se îndepărtează, iar spectrul cunoștințelor noastre, în loc să se mărească, se reduce, aducând cu sine noi și noi întrebări.

Ultimile cercetări din domeniul astro-fizic, i-au determinat pe specialiști să recunoască faptul că Universul pe care noi îl cunoaștem, este creat din nimic, exact precum ne spune și „Geneza” biblică. S-a dovedit că în spațiul intergalactic există materie invizibilă, care completează spațiul, dar care la rândul ei are totuși o greutate corespunzătoare. Același lucru se întâmplă și în microcosmos, în atom, în care există particule ce nu pot fi determinate în nici un chip. În ciuda tehnologiilor ultra-moderne, nu putem ști care sunt cele mai mici particule ale atomului. Cu timpul, sa constatat că pe lângă *neutron*, *proton*, *electron*, mai există și multe altele: *neutrino*, nu are masă dar se mișcă cu viteza luminii, *fotonii* transportă lumina, *muonii*, *leptonii*, *gluonii*, *gravitonii*, *gravitini*...

Astro-fizicianul *Nigel Hembest*, în cartea sa „*Explorare Cosmică*” spune: „*Astăzi ar trebui mai întâi rezolvat faptul dacă partea mare a materiei din Galaxii este invizibilă sau nu, fiindcă aceasta dă o foarte mare energie*”.

Nicola Tesla, erudit și inventator al viacului nostru, care a inventat peste 100 de patente și inovații, și-a dat seama pe parcursul contemplărilor sale, că există „*Ceva*” în afara posibilităților noastre de cunoaștere, în afara percepțiilor noastre.

Acolo unde se termină prostia noastră umană, începe înțelepciunea lui Dumnezeu !

În prezent, una dintre cele mai puternice corporații americane, dar și mondiale, este compania de programe și calculatoare *Microsoft*, în fruntea căreia stă *Bill Gates al III-lea*. Așa zis peste noapte, acesta a ieșit din anonimitate și a devenit unul dintre cei mai celebri magnați ai lumii. Cel mai semnificativ lucru însă, este acela că numele său conform codului matematic *ASCII* al calculatoarelor este echivalent cu *666*. Important de adăugat este și că numărul dolarului american în *ASCII* este 36, care înseamnă de 3 ori câte 6. Sau dacă adunăm toate cifrele de la 0 la 36 ($1+2+3+...+36$), redă același număr *666*.

Ce-a mai senzațională mențiune vine din Coreea de Sud de la un oarecare *dr. Cho*, dealtfel liderul *Biserici Evangheliste*, pe care a întemeiat-o și care are un număr de cca 700.000 mii de adepți. *Cho* susține că până la sfârșitul acestui mileniu, sistemul monetar pe care îl cunoaștem se va destrăma, adică va fi dezintegrat. Nu vor mai exista țări și guverne, ci în locul lor va fi ales un lider în fruntea unui singur guvern multinațional, care va conduce lumea întregă. Acest *guvernator* deși o să pară atot humanitar și democrat, va fi reprezentantul diavolului, iar apariția sa va duce la apariția celui de-al III-lea Război Mondial,

în care va pieri jumătate din populația Terei. Cel mai mare adversar a acestei alianțe mondiale, va fi China cu cei 200 de milioane de soldați ai săi.

O altă viziune a sfârșitului vine din mișcarea ezoterică *New Age*, însemnând noua decadă sau *noua ordine*, care spune că pe pământ spre sfârșitul secolului XX va avea loc un cataclism ecologic. Acesta va schimba clima și va duce la mari inundații mai ales în Anglia și Canada. Vor fi milioane de morți, dar cei care vor supraviețui, vor deveni un fel de oameni zei. *New Age*, merge mai departe spunând că așa numiții chiborgi (*oameni roboți*), vor influența istoria omenirii prin nimicirea tradiției iudeo-creștine și a dumnezeului lor pedepsitor. Îmi pun întrebarea din nou, nu care cumva mișcarea *New Age* va fi finanțată de Microsoft sau de sistemele bancare, a căror *Visa Card* este iarăși echivalentul a 666, numărul bestiei. *VISA*: *VI* – reprezintă 6 roman, *S* – 6 babilonian și *A*- 6 egiptean.

Încheiere

1998 –

În încheierea acestei lucrări pe care am pregătit-o timp de mai mulți ani, voi mai adăuga câteva concepții noi despre existenței timpului și materiei.

Un expert rus *Kazașev*, spune că razele ultrviolete transmit mesaje intercelulare, iar undele electro-magnetice de frecvență joasă sau înaltă au capacitatea de a face ca spațiul să dispară.

Frecvența curentului continuu a sferei de ozon-ioni, este de la 1 la 64 de hertz-i, iar aceiași frecvență o are și creierul uman. Spectrul ultraviolet face posibilă transmiterea mesajelor codificate prin mediul intercelular, mai ales prin intermediul sticlei de cuarț. În acest mod se poate influența și asupra frecvențelor electro-magnetice ale creierului uman. De exemplu în felul acesta este posibilă transmiterea unei boli de la distanță, impunerea diferitelor tendințe pozitive sau negative unei sau unor persoane. Cu ajutorul vibrațiilor auditive de la 300-900 Hz și de la 2400-4800 Hz, se poate influența pozitiv asupra stării unui om. Niansele diferitelor culori albastre și galbene, vibrații electromagnetice de la cca 0,5-3 Hz și 8-16 Hz, pot influența pozitiv creierul

uman.

În schimb toate aceste vibrații pot influența și negativ asupra genelor și neuronilor cerebrali și sistemul nervos, iar unele cercetări recente dovedesc existența genelor duhovnicești, spirituale.

Dr. Pioter Gariaiev din Rusia, spune că moleculele de ADN nu sunt constituite numai din gene fizice, ce redau structura fizică a corpului uman, ci și din gene duhovnicești, care redau structura spirituală. Genele duhovnicești constituie chiar 95-99 % din structura hromozomică a omului. Acest cercetător, înre-un interviu de presă din 1996, declară: „*Noi deja am construit un aparat de laser cu care se prevede a fi cât de curând posibilă și o manipulare mentală asupra creierului*”. Aceasta prin intermediul diverselor arhietipuri, imagini din trecut, cântări, predări, transmisiuni TV și radie, etc.

Universul comun, așa numitul *Superspațiu*, poate fi atins prin intermediul vibrațiilor, a fregvențelor joase emise de creier. Aceste vibrații prin intermediul *Superspațiului (lumea duhovnicească)*, se leagă reciproc și crează un mediu universal comun, influențând asupra tuturor relațiilor interumane. Astfel, influențând asupra unui singur individ, sau grup de oameni, este posibilă influențarea colectivă asupra întregii omeniri, atât în mod pozitiv, cât și în mod negativ. Această nouă arma, odată ajunsă pe mâinile celor netrebnici, poate deveni mai periculoasă decât toate armele la un loc. Această armă, poate nimici atât trupul cât și sufletul uman și cu atât mai mult cu cât limbajul oamenilor este foarmat nu numai din cuvinte, ci și din sunete și culori, care cum am văzut mai sus, au frgventele lor de manifestare.

Cuvântul autorului

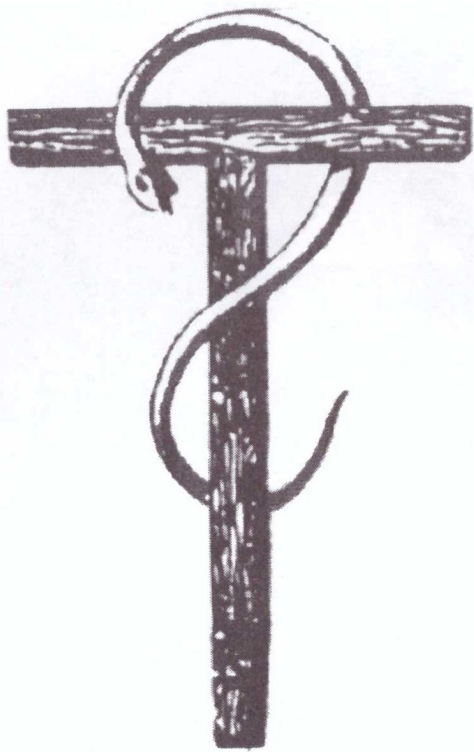
Această lucrare a fost pregătită timp de mai mulți ani, iar cercetările mele asupra Sfintei Scripturi, se lasă în urmă cu 15-17 ani, de pe la vârsta de 14-15 ani, când am început să fiu atras de această carte. Trebuie să recunosc, că la aceste descoperiri am ajuns cu totul întâmpător, fără am da seama, punându-mi de multe ori și acum întrebarea, cum am reușit până la urmă, din puținele informații pe care le aveam la dispoziție, să asamblez acest mozaic, spicuind de ici și de colo înțelesurile esențiale ale legendelor mitologice antice, apocrifelor și pseudo-epigrafelor analizate. Cu certitudine, că mulți cititori ai acestei cărți scurte, vor găsi și multe critici la adresa ei, dar orcum ar fi, aceasta conține o bună parte de adevăr.

Autor:

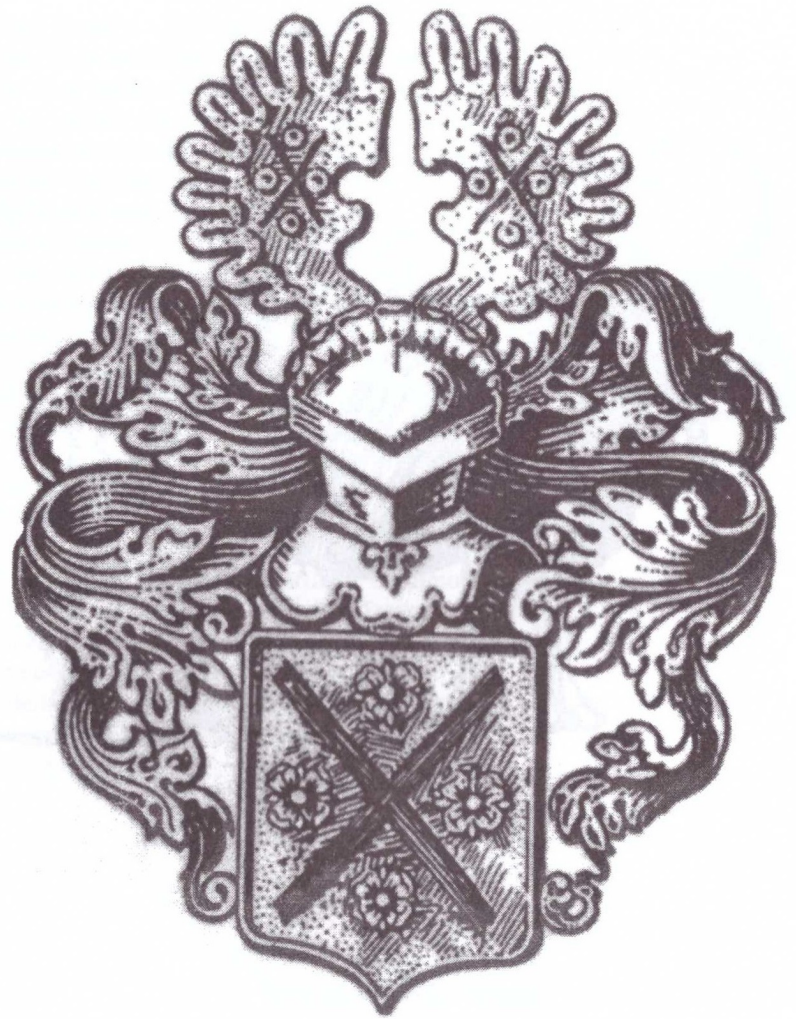
Pompiliu Sfera.

Bibliografie

1. Nigel Hembest – Explozia Cosmică
2. The Secret teachings Of All Ages – Manly P.Hall
3. Cel de-al treilea ochi – Editura MIP „Tv Novosti”
4. Misionarii din cosmos – Ahmed Bosnici
5. Marea Miraculoasă – Ahmed Bosnici
6. Istoria credințelor și Ideilor Religioase (I, II, III) – Mircea Eliade
7. Biblia și știința – Daniel Vernet
8. Mituri Esențiale – Victor Kernbach
9. Lumi Paralele – Cristian Negureanu
10. Și Biblia are totuși dreptate – Werner Keller
11. Sângele Sfânt, Sfântul Gral – Michael Baigent, Richard Leight și Henry Lincoln
12. Mitologia – Dr.J. Chiriac (1922)
13. Cele mai mari mistere OZN – Nigel Blundell și Roger Boar
14. Cele mai mari mistere ale lumii – Nigel Blundell
15. The lost books of Bible – World Bible Publishers, INC
16. The Pre-Wrath Rapture Of the Church – Marvin Rosenthal
17. Cartea lumilor uitate – Robert Charroux
18. Cele mai mari mistere ale mărilor – Gradimir Radivoievici
19. Mitologia – Richard Cavendish și Trevor O.Ling
20. Mitologia și Religia Hetiților – M.B.Siakovici
21. The other Bible – de Willis Barnston
22. Pelerinul Român – Diacon Gheorghe Băbuț
23. Istoria lumii în date – Acad.Prof.Andrei Oprea
24. Sfânta Scriptură.

Crucea numită Tau, simbol masonic folosit și de bisericile ortodoxe

Crucea Sfântului Apostol Andrei

Hermes Trismegistus

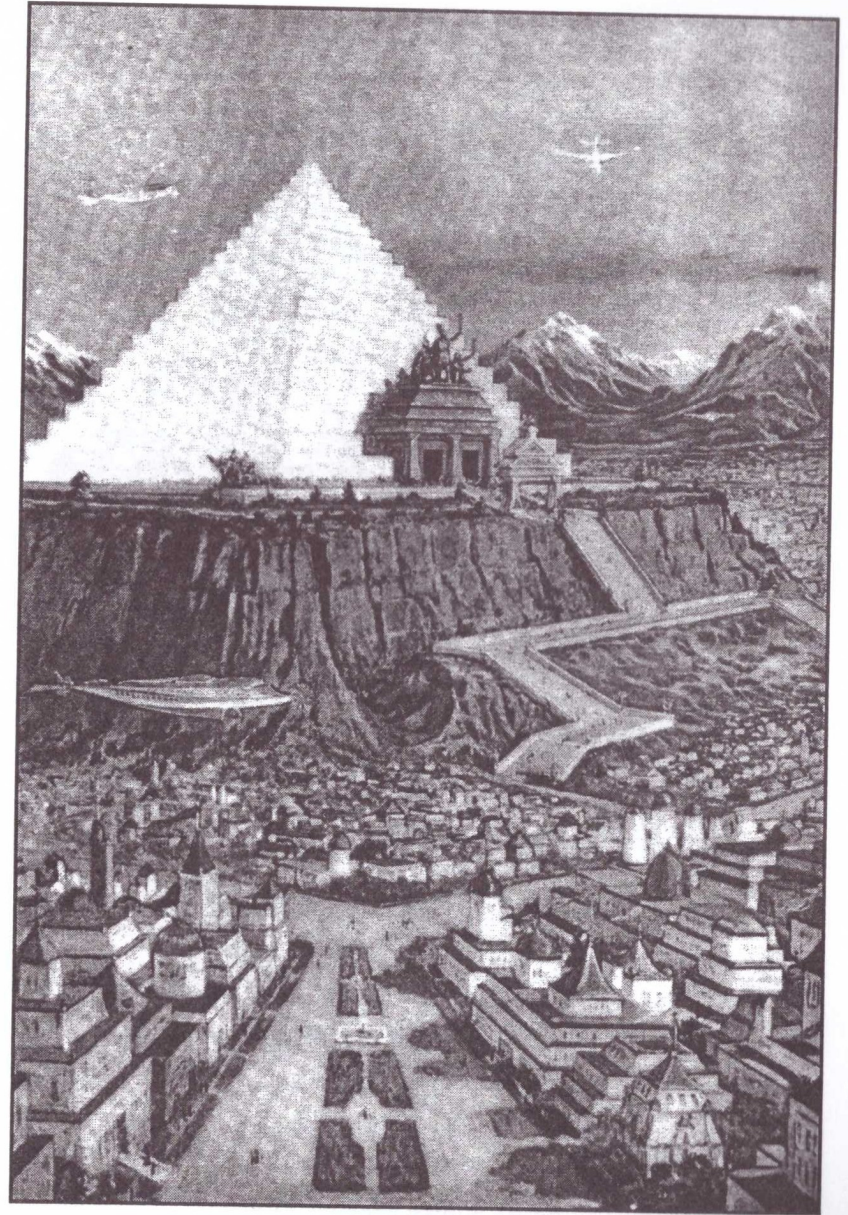
Tabla lui Hermes

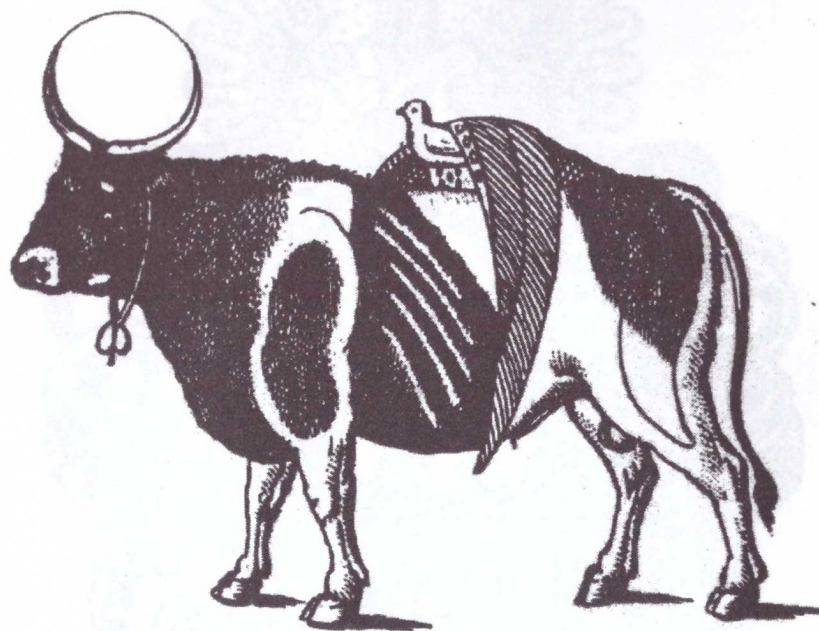
Uriășii

Sphinxul și regele Edip

Atlantida

Taurul – Simbol a lui Baal

Bibliografie

- Nigel Henbest – Explozia Cosmică
The Secret teachings Of All Ages – Manly P.Hall
Cel de-al treilea ochi – Editura NIP ”Tv Novosti”
Misionari din cosmos – Ahmed Bosnici
Marea Miraculoasă – Ahmed Bosnici
Istoria Credințelor și Ideilor Religioase (I,II,III) – Mircea Eliade
Biblia și știința – Daniel Vernet
Mituri Esențiale – Victor Kernbach
Lumi Paralele – Cristian Negureanu
Și Biblia are totuși dreptate – Werner Keller
Sângele Sfânt, Gralul Sfânt – Michael Baigent, Richard Leigh
și Henry Lincoln
Mitologia – Dr.J.Kiriac (1922)
Cele mai mari mistere OZN – Nigel Blundell și Roger Boar
Cele mai mari mistere ale lumii – Nigel Blundell
The lost books of Bible – World Bible Publishers, INC
The Pre-Wrath Rapture Of the Church – Marvin Rosenthal
Cartea lumilor uitate – Robert Charroux
Cele mai mari mistere ale mărilor – Gradimir Radivoievici
Mitologia – Richard Cavendish și Trevor O. Ling
Mitologia și Religia Hetiților – M.B.Siakovici
The other Bible – by Willis Barnston
Pelerinul Român – Diacon, Gheorghe Băbuț
Istoria lumii în date – Acad.Prof.Andrei Oprea
Sfânta Scriptură.

CUPRINS

<i>Capitolul I</i>	
Leviatan	7
Lucifer	9
Eroi civilizatori și potopul lui Noe	12
Țara lui Og	18
Basanul lui Og	20
Popoarele care au supraviețuit cuceririi Cananului de Israel	21
<i>Capitolul II</i>	
Masonii liberi	27
Arhitecții lui Dionisie Bachus	28
Hermes Trismegistus	33
Simboluri	36
Turnul Babel	37
<i>Capitolul III</i>	
Argumente	45
Arcadienii	47
Secvențe mitologice	50
Atlantida	53
Tangatabu	55
OZN-e lucruri diavolești	57
Descoperiri recente	60
Din științe	61
Numărul bestiei	62
Irod cel Mare	63
Înceiere	64
Bibliografie	71

**CIP - Каталогизација и публикацији
Библиотека Матице српске, Нови Сад**

001.94

SFERA, Pompiliu

Urmasii lui Ham : fiul blestemat a lui Noe / Pompiliu Sfera. - Vârșet :
Comunitatea Românilor din Yugoslavia, 1999 (Vârșet : Sloboda). - 71 p. :
ilustr. , 21 cm

- Bibliografie: p. 71.

Tiraž 250.

0